

Hồi thứ hai mươi mốt

Ác Chiến Tương Dương

Dương Quá đang định rút chủy thủ ra, bỗng nghe ngoài song có người gõ nhẹ ba tiếng, vội nhắm mắt nằm im.

Quách Tĩnh tỉnh giấc liền, ngồi dậy, hỏi:

- Dung nhi phải không? Có quân tình khẩn cấp chăng?

Ngoài song im lặng. Quách Tĩnh thấy Dương Quá ngủ, hơi thở đàng mõi đều đều, may đã ngủ được, không đánh thức chàng, nhẹ chân xuống giường, đi ra khỏi phòng, thấy Hoàng Dung đứng ở sân vẫy tay.

Quách Tĩnh tới gần, thấp giọng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hoàng Dung không đáp, kéo chồng ra hậu viện, nhìn tứ phía, rồi nói:

- Tĩnh ca ca và Quá nhi đối đáp, muội đã nghe cả. Quá nhi không có hảo ý, Tĩnh ca ca biết hay không?

Quách Tĩnh kinh ngạc, hỏi:

- Không có hảo ý là thế nào?

Hoàng Dung nói:

- Muội cảm thấy lời hấn nói sớm có ý nghi ngờ vợ chồng mình giết hại phụ thân hấn.

Quách Tĩnh nói:

- Quá nhi có thể nghi ngờ, nhưng ta đã hứa sẽ kể tử mĩ nguyên do phụ thân hấn chết như thế nào cho hấn biết.

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca có thể kể hết cho Quá nhi nghe được ư?

Quách Tĩnh nói:

- Phụ thân hấn chết thảm, ta vẫn luôn tự trách mình. Dương Khang huynh đệ tuy lầm đường lạc lối, nhưng chúng ta cũng không tận tình khuyên can, không tìm mọi cách cứu y.

Hoàng Dung nói:

- Hừ, người như thế còn cứu vãn làm sao được kia chứ? Muội chỉ hận không giết y sớm hơn, nếu không mấy vị sư phụ của Tĩnh ca ca

dâu đến nỗi phải táng mạng ở đảo Đào Hoa?

Quách Tĩnh nghĩ lại chuyện đó, không khỏi thở dài nã nê.

Hoàng Dung nói:

- Chu đại ca bảo Phù nhi tới nói với muội, rằng lần này Quá nhi đến thành Tương Dương thần sắc có vẻ kỳ quái, lại bảo ca ca nằm ngủ cùng giường với hắn. Muội lo ngại lỡ có bất trắc, ở ngoài song theo dõi từ lâu. Muội thấy ca ca ngủ riêng chỗ khác thì hơn. Nên nhớ lòng người khó đoán, mà phụ thân hắn... rớt cuộc vì đánh một chưởng vào vai muội mà trúng độc chết đi.

Quách Tĩnh nói:

- Như thế không thể bảo là Dung nhi giết hại y được.

Hoàng Dung nói:

- Hai vợ chồng mình đều có ý giết y, kết quả là y vì đánh muội mà chết, thế thì so với việc chúng ta tự tay giết y, cũng đâu có gì khác mấy?

Quách Tĩnh trầm ngâm giây lát, nói:

- Dung nhi nói đúng. Thế thì ta không thể nói hết cho Quá nhi biết được. Dung nhi, nửa đêm rồi, Dung nhi hãy về phòng ngủ kéo mệt. Hết đêm nay, ngày mai ta sẽ dọn vào ngủ trong quân doanh.

Quách Tĩnh biết ái thê đa mưu túc kế gấp trăm lần mình, tuy không tin Dương Quá có ác ý với mình, nhưng nàng đã nói như vậy, cũng nên nghe theo, thế là đặt tay vào eo lưng vợ, chậm rãi đi vào nội đường, nói:

- Quá nhi tận lực đoạt lại địa vị mình chủ võ lâm, chuyện đại sự quốc gia phân minh phải trái, hai phen cứu Dung nhi và Phù nhi, không nề hà nguy hiểm đối với bản thân, lòng hiệp nghĩa như thế, phụ thân hắn làm sao sánh nổi?

Hoàng Dung gật đầu, nói:

- Một trang thiếu niên như thế thật hiếm có. Nhưng trong lòng hắn có hai khúc mắc không thể gỡ nổi, một là nguyên do cái chết của phụ thân hắn, hai là tư tình giữa hắn với sư phụ. Ôi, muội phải nói khó lắm Long cô nương mới bỏ hắn mà đi, ai ngờ Quá nhi thần thông quảng đại, chẳng hiểu sao lại tìm được nàng ta. Nhìn thần tình sư đồ họ, thì từ rày không tài nào chia rẽ họ được nữa rồi.

Quách Tĩnh im lặng một lát, bỗng nói:

- Dung nhi thần thông quảng đại hơn cả Quá nhi, hãy cố nghĩ

cách cứu hấn, đừng để hấn lầm đường lạc lối

Hoàng Dung thở dài, nói:

- Đừng nói chuyện của Quá nhi muội không có cách, ngay cả đại tiểu thư của chúng ta, muội cũng chưa biết làm thế nào mới ổn. Tĩnh ca ca, trong lòng muội chỉ có mình ca ca, trong lòng ca ca cũng chỉ có một mình muội. Nhưng con gái chúng ta lại có đồng thời hai gã thiếu niên lang quân, cuối cùng lại không dứt khoát được với hai huynh đệ họ Võ. Chuyện đó khiến cho người làm cha mẹ khó xử biết chừng nào.

Quách Tĩnh đưa Hoàng Dung vào phòng, đợi nàng nằm xuống giường đầu giường, đắp chăn cho vợ, rồi ngồi xuống bên cạnh, cầm tay nàng, mỉm cười. Ngót một tháng nay hai vợ chồng đều bận rộn việc quân quốc, hiếm có thời khắc yên tĩnh bên nhau. Hai người nhìn nhau im lặng, trong lòng cảm thấy dễ chịu. Hoàng Dung đưa mu bàn tay của chồng cọ nhẹ nhẹ vào má mình, nói:

- Tĩnh ca ca, hài tử thứ hai của vợ chồng ta, Tĩnh ca ca hãy đặt tên cho con đi.

Quách Tĩnh cười, nói:

- Dung nhi thừa biết ta không thạo việc đó, lại còn định giễu ta ư?

Hoàng Dung nói:

- Tĩnh ca ca cứ nói xem ý ca ca thế nào nào. Nam tử khắp thiên hạ, không ai bằng được ca ca đâu.

Câu này Hoàng Dung nói ra với toàn bộ vẻ thành thật sâu xa.

Quách Tĩnh cúi xuống, thơm nhẹ lên má vợ, nói:

- Nếu Dung nhi sinh con trai, chúng ta sẽ gọi nó là Quách Phá Lỗ (phá ngoại xâm), còn nếu sinh con gái...

Nghĩ một lát, cười, nói:

- Ta nghĩ không ra, Dung nhi cứ đặt tên cho con thì được.

Hoàng Dung nói:

- Khuu Xứ Cơ đạo trưởng đặt cho ca ca chữ “Tĩnh”, là để ca ca đừng quên cái nhục Tĩnh Khang. Nay nước Kim đã diệt xong, gót sắt Mông Cổ lại kéo đến giày xéo, hài nhi sinh ra trong thành Tương Dương, vậy thì gọi là Quách Tương, để mai sau nó nhớ mình đã ra đời ở chốn nào.

Quách Tĩnh nói:

- Được lắm, những mong nữ hài nhi sau này đừng quỉ quái như

chị nó, lớn tướng rồi mà vẫn khiến cha mẹ lo lắng.

Hoàng Dung mỉm cười, nói:

- Nếu chỉ lo lắng thì cũng được, đằng này... Muội chỉ mong sinh một nam hài nhi, để họ Quách có người nối dõi.

Quách Tĩnh vuốt tóc vợ, nói:

- Nam hài nhi hay nữ hài nhi cũng thế cả. Thôi ngủ đi, đừng nghĩ vẩn nghĩ vơ nữa.

Nói xong đắp kỹ chăn cho vợ, thổi tắt nến, rồi quay mình đi về phòng, thấy Dương Quá đang ngủ say, trống vừa điểm canh ba, leo lên giường ngủ tiếp.

Không ngờ hai vợ chồng nói gì với nhau, Dương Quá đã ẩn mình sau cửa nghe thấy tất cả. Quách Tĩnh, Hoàng Dung đi vào nội đường rồi, chàng cứ đứng ngây một chỗ, nghĩ đi nghĩ lại mấy câu Hoàng Dung vừa nói “Muội hận không giết phụ thân hấn sớm hơn... phụ thân hấn rất cuộc vì đánh một chưởng vào vai muội mà trúng độc chết đi... Hai vợ chồng mình đều có ý giết y, kết quả là y vì đánh muội mà chết...” Chàng nghĩ: “Cha ta vì hai người ấy mà chết, điều đó thiên chân vạn xác, không còn nghi ngờ gì nữa. Hoàng Dung thật là giáo hoạt, đã có ý nghi ta, nếu đêm nay ta không hạ thủ, e rằng sẽ không còn dịp nào nữa.” Chàng bèn về giường nằm im, chờ Quách Tĩnh trở lại.

Quách Tĩnh mở chăn ra, nghe tiếng ngáy nho nhỏ của Dương Quá, nghĩ: “Hài tử này ngủ ngon giấc thật”, để khỏi đánh thức Dương Quá bèn rón rén nằm xuống bên cạnh. Lát sau, đang lơ mơ sắp thiếp đi, bỗng thấy Dương Quá thông thả trở mình, nhưng trong lúc trở mình vẫn cứ ngáy. Quách Tĩnh lấy làm lạ: “Bất cứ ai đang ngủ, lúc trở mình cũng đều ngừng ngáy. Hài tử này hô hấp dị thường, không lẽ khi luyện nội công hấn vận nghịch khí hay sao? Thật là bất thường!” Hoàn toàn không ngờ đấy là Dương Quá giả bộ đang ngủ say.

Dương Quá lại chậm rãi trở mình, thấy Quách Tĩnh không hay biết, bèn tiếp tục vừa ngáy nho nhỏ, vừa xuống khỏi giường. Nguyên ban đầu chàng định hành thích ở trong chăn, nhưng nghĩ khoảng cách quá gần, rất nguy hiểm, nếu lúc giãy chết Quách Tĩnh phóng ra một chưởng, chỉ e chàng khó toàn mạng, nên sau khi ngồi dậy, rút chuỷ thủ ra rồi, sợ đối phương võ công quá mạnh, bèn quyết định trước tiên hãy xuống đất, đâm một nhát trúng giữa ngực, rồi lập tức nhảy ra cửa sổ, lại lo mình ngừng ngáy sẽ làm cho Quách Tĩnh đang

ngủ phát giác có chuyện, nên đã đứng dưới đất vẫn giả bộ ngây.

Quách Tĩnh thì không hiểu nổi Dương Quá có chuyện gì, nghĩ: “Hài tử này bị bệnh mộng du hay sao? Nếu mình lên tiếng, e rằng nó giật mình, khí tức nghịch xung đan điền, sẽ lập tức bị tẩu hỏa nhập ma mất”. Thành thử Quách Tĩnh không dám động đậy, cứ dỏng tai nghe động tĩnh.

Dương Quá tay phải cầm chủy thủ ngang ngực, bước tới trước giường, đột nhiên vận kinh ra cánh tay, đang định đâm, thì nghe Quách Tĩnh hỏi:

- Quá nhi, người mơ thấy ác mộng ư?

Dương Quá hoảng hồn giật mình, nhún hai chân một cái, xoay người lao ra cửa sổ. Chàng vọt đi nhanh, song Quách Tĩnh còn bay nhanh hơn, chân chàng chưa chạm đất, hai cánh tay đã bị Quách Tĩnh tóm chặt. Dương Quá biết võ công của mình thua xa đối phương, chống cự cũng vô dụng, bèn nhắm mắt không nói. Quách Tĩnh mang Dương Quá vào, đặt ngồi xuống giường, hai tay xuôi trước đan điền, chính là tư thế luyện khí Huyền môn. Dương Quá vừa tức vừa sợ: “Không biết hấn sẽ dùng cách độc ác gì để hành hạ ta?” Chàng bỗng nhớ đến Tiểu Long Nữ, bèn hít một hơi dài, định cất tiếng gọi thật to: “Cô cô, ta đã thất thủ bị bắt, cô cô mau trốn đi”. Quách Tĩnh thấy Dương Quá đột nhiên cấp tốc vận khí, càng tưởng nhầm Dương Quá luyện công bất thường, nghĩ: “Trong lúc nguy cấp chỉ nên hít thở thông thả, chứ hô hấp gấp gáp thế này vô cùng nguy hiểm”, vội đặt bàn tay vào bụng dưới của chàng.

Đan điền Dương Quá bị Quách Tĩnh vận nội kinh thâm hậu án ngữ, kêu không thành tiếng, nghĩ đến sự an nguy của Tiểu Long Nữ, cố giằng ra đến đỏ mặt tía tai, khổ nỗi đan điền và toàn thân bị chế ngự, không thể cự quậy được.

Quách Tĩnh thông thả nói:

- Quá nhi, người luyện công quá gấp, như thế gọi là dục tốc bất đạt, hãy mau ngồi yên, để ta giúp người thuận khí qui nguyên.

Dương Quá ngẩn người, chưa hiểu dụng ý của đối phương, chỉ cảm thấy một luồng khí ấm từ lòng bàn tay Quách Tĩnh truyền sang đan điền của mình, hết sức dễ chịu, lại nghe Quách Tĩnh nói:

- Người hãy từ từ thở ra, để luồng khí ấm từ Thủy phần đến Kiện lý, qua Cự quyết, Cưu vĩ, đến Ngọc đường, Hoa cái, thông mạch Nhâm trước đã, đừng để ý đến các kinh mạch khác vội.

Dương Quá nghe mấy câu đó, lại cảm thấy Quách Tĩnh đang truyền nội công giúp mình thông mạch, thì đã đoán được tám, chín phần, nghĩ: “Ngượng quá đi mất! Thì ra Quách Tĩnh tưởng ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến hành động điên khùng”. Bèn ngấm vận nội tức, cố ý dẫn lung tung đi tứ phía ngang dọc, tựa hồ không thể khắc chế. Quách Tĩnh lo lắng, gia tăng nội lực lòng bàn tay để cứu giúp Dương Quá. Phái mất nửa canh giờ mới làm cho khí tức nghịch hành của Dương Quá hoàn toàn qui thuận.

Một phen vận khí vừa qua cố nhiên làm cho Dương Quá rã rời cả người, Quách Tĩnh cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Hai người cùng đả tọa cho đến sáng, mới phục hồi nguyên khí. Quách Tĩnh mỉm cười, nói:

- Quá nhi, đã khỏe lại chưa? Không ngờ nội lực của ngươi cũng có thành tựu như vậy, chút nữa thì ta cũng chịu không giúp ngươi được.

Dương Quá biết Quách Tĩnh đã hao tổn nhiều công lực cứu trợ chàng, không khỏi cảm động, nói:

- Đa tạ Quách bá bá cứu hộ, diệt nhi đêm qua chút nữa thì bị tàn phế tứ chi.

Quách Tĩnh nghĩ bụng: “Đêm qua trong lúc mê ngủ, người dùng dao định đâm ta, may mà tự ngươi không biết, chứ nếu biết chắc sẽ hổ thẹn lắm”. Quách Tĩnh lo Dương Quá biết chuyện đó sẽ áy náy, bèn lái sang chuyện khác, nói:

- Ngươi hãy theo ta ra ngoài thành, xem xét việc phòng vụ xung quanh.

Hai người cười chiến mã sánh vai ra ngoài thành. Quách Tĩnh nói:

- Quá nhi, nội công phái Toàn Chân là nội công chính tông trong thiên hạ, tiến cảnh tuy chậm, nhưng hoàn toàn không sợ sai phạm. Võ công các gia các phái, ngươi có thể học tất, nhưng nội công thì chỉ nên chuyên tu công phu Huyền môn mà thôi. Đợi khi quân địch lui binh, ta sẽ cùng luyện tập với ngươi.

Dương Quá nói:

- Chuyện diệt nhi bị tẩu hỏa đêm qua, Quách bá bá chớ kể cho Quách bá mẫu biết, kéo Quách bá mẫu lại chê là diệt nhi học công phu bàng môn tả đạo của Long cô nương, làm cho Quách bá bá khổ sở một phen.

Quách Tĩnh nói:

- Dĩ nhiên ta sẽ không kể. Thực ra công phu của Long cô nương

cũng không phải là bàng môn tả đạo, chẳng qua người chưa lĩnh hội đầy đủ đó thôi.

Dương Quá nghĩ nếu Hoàng Dung biết chuyện, sẽ hiểu ngay chân tướng, nghe Quách Tĩnh đáp ứng không kể, thì mới an tâm.

Hai người phi ngựa về phía tây, thấy có một dòng mương nhỏ chảy ngang dưới chân núi. Quách Tĩnh nói:

- Dòng mương này tuy nhỏ, nhưng lừng danh, gọi là Đàn Khê.

Dương Quá “a” lên một tiếng, nói:

- Diệt nhi nghe kể chuyện Tam quốc, Lưu hoàng thúc phóng ngựa nhảy qua Đàn Khê, thì ra dòng mương ấy lại ở đây.

Quách Tĩnh nói:

- Lưu Bị ngày ấy cưới con ngựa tên là Địch Lư, người xem tướng ngựa bảo đó là con ngựa phản chủ. Không ngờ chính con ngựa Địch Lư ấy đã vọt qua Đàn Khê, thoát khỏi truy binh, cứu sống Lưu hoàng thúc.

Nói đến đây, lại nhớ đến cha của Dương Quá là Dương Khang, thở dài nói tiếp:

- Thật ra người đời cũng đều như con ngựa Địch Lư, làm người thiện thì thiện, làm kẻ ác thì ác, người tốt kẻ xấu không nhất định. Tất cả đều do cái tâm mà ra.

Dương Quá chột dạ, liếc trộm Quách Tĩnh, thấy thần sắc có vẻ thương cảm, rõ ràng không có ý chê bai chàng, nghĩ: “Nói thì đúng, nhưng thế nào là ác, thế nào là thiện? Hai vợ chồng người ngầm sát hại phụ thân ta, không lẽ lại là thiện? Nói thế mà không biết ngượng!” Chàng thán phục Quách Tĩnh mọi điều, nhưng mỗi khi nghĩ phụ thân bị chết bởi hai vợ chồng Quách Tĩnh, thì trong lòng lại sinh ác niệm.

Hai người phi ngựa một hồi, thấy bên đường có một tấm bia, trên khắc hàng chữ lớn: “Đường công bộ lang Đỗ Phủ quê ở đây”. Dương Quá nói:

- Thành Tương Dương quả không tầm thường, thì ra đây là quê hương của vị đại thi nhân.

Quách Tĩnh ngâm nga:

*“Đại thành thiết bất như,
Tiểu thành vạn trượng dư...
Liên vân liệt chiến cách,*

*Phi điều bất năng du.
Hồ lai dân tự thủ,
Khởi phục ưu Tây Đô...
Gian nan phấn trường kích,
Vạn cổ dụng nhất phu”.*

Tạm dịch:

*(Thành to thừa sức vững bền.
Thành con muôn trượng tiếp liền trời mây...
Đó rào chiến thật là kiên cố,
Dù chim bay cũng khó vượt qua.
Quân Hồ hết lối xông pha,
Tây Đô còn cách đường xa ngại gì.
Kìa lối hiểm men đi chót vót,
Đường hẹp này chỉ lọt một xe.
Giáo dài cũng khó giờ nghề,
Một người chống vạn, quen lẽ từ xưa).*

Dương Quá nghe Quách Tĩnh ngâm thơ khảng khái hiên ngang, cũng nhắm theo:

*“Quân Hồ hết lối xông pha,
Tây Đô còn cách đường xa ngại gì.
Kìa lối hiểm men đi chót vót,
Đường hẹp này chỉ lọt một xe.
Giáo dài cũng khó giờ nghề,
Một người chống vạn, quen lẽ từ xưa”.*

Quách bá bá, mấy câu thơ này hay thật, của Đỗ Phủ phải không?

Quách Tĩnh nói:

- Phải, mấy hôm trước Quách bá mẫu của người đàm luận cùng ta về việc thủ thành Tương Dương, đã nhớ bài thơ này của Đỗ Phủ, đã viết ra cho ta đọc. Ta rất thích, đọc mấy chục lần, nhưng chỉ nhớ được mấy câu trên. Văn sĩ Trung Nguyên người nào cũng biết làm thơ, nhưng thiên cổ Đỗ Phủ vẫn là đệ nhất thi nhân, chính là vì Đỗ Phủ ưu quốc ái dân vậy.

Dương Quá nói:

- Quách bá bá bảo “Vì nước vì dân, là bậc đại hiệp”, vậy thì dẫu là văn hay võ, cũng như nhau cả.

Quách Tĩnh thấy Dương Quá đã hiểu được thế, thì cả mừng, nói:

- Văn chương kinh thư, ta không am hiểu, nhưng thiết nghĩ làm người sống trên thế gian, dù là kẻ tầm thường, chỉ cần vì nước vì dân, thì đều là hảo hán thật sự, hào kiệt thật sự.

Dương Quá hỏi:

- Quách bá bá, bá bá bảo có thể giữ vững được thành Tương Dương hay không?

Quách Tĩnh ngẫm nghĩ hồi lâu, chỉ tay về phía tây nhấp nhô gò đống, cây cối xanh tươi, nói:

- Nhân vật lừng lẫy nhất ở Tương Dương từ xưa đến nay dĩ nhiên là Gia Cát Lượng. Cách đây hai chục dặm về phía tây là Long Trung, nơi Gia Cát Lượng từng ẩn cư cày cấy. Tài thao lược trị quốc an dân của Gia Cát Lượng, kẻ thô thiển chúng ta không thể sánh nổi. Vậy mà Gia Cát Lượng từng nói “Thần chỉ cức cung tận tụy, chết cũng cam lòng, còn thành bại cuối cùng, thần cũng không biết”. Ta cùng Quách bá mẫu của ngươi khi đàm luận về việc liệu có giữ được thành Tương Dương hay không, cũng chỉ biết tám chữ “Cức cung tận tụy, chết cũng cam lòng” mà thôi.

Vừa nói tới đó, bỗng thấy các nạn dân chạy đến cổng thành thành từng đoàn dài, nhất thời bên ngoài tiếng gọi í ới, tiếng kêu khóc như ri.

Quách Tĩnh ngạc nhiên, nói:

- Tại sao binh lính trong thành không mở cổng thành cho dân chúng chạy vào?

Rồi phi ngựa một mạch tới chân thành, thấy binh lính sắp hàng trên mặt thành đang chĩa cung tên về phía nạn dân. Quách Tĩnh quát to:

- Các người làm gì vậy? Mau mở cổng thành!

Thấy Quách Tĩnh, trên thành vội mở cổng thành để Quách Tĩnh và Dương Quá vào thành. Quách Tĩnh nói:

- Trăm họ bị quân Mông Cổ tàn sát, tại sao không để cho họ chạy vào thành?

Tướng giữ thành nói:

- Lã đại soái bảo có gian tế Mông Cổ trà trộn trong đám nạn

dân, nên nhất thiết không được mở cổng thành để tránh tai họa.

Quách Tĩnh quát:

- Dù có một vài tên gian tế, há có thể vì thế mà phó mặc tính mạng hàng ngàn bách tính? Mau mở cổng thành!

Quách Tĩnh thủ thành đã lâu, mấy lần lập kỳ công, uy vọng lớn lao, tuy không quan chức, nhưng hiệu lệnh của Quách Tĩnh, tướng giữ thành không dám bất tuân, đành vừa cho mở cổng thành, vừa sai người phi báo với An phủ sứ Lã Văn Đức.

Trăm họ bồng bế, dìu dắt nhau chạy vào thành sắp dứt, bỗng thấy đằng xa bụi tung mù mịt, quân Mông Cổ từ phía bắc tràn tới. Quân Tống tản khai, nấp sau bờ thành phòng ngự. Chỉ thấy phía trước quân địch là một đoàn người áo quần lam lũ, tay cầm gậy, hàng ngũ rối loạn, cùng gọi to:

- Trên thành đừng bắn tên, chúng tôi đều là trăm họ của Đại Tống!

Núp sau lưng trăm họ là tinh binh thiết kỵ của Mông Cổ.

Từ Thành Cát Tư Hãn trở đi, quân Mông Cổ công thành đều xua bách tính của nước đối phương đi trước, lính giữ thành không nỡ bắn họ, là quân Mông Cổ bám theo sau lập tức tràn lên. Cách này vừa sát hại bách tính nước địch, vừa làm dao động lòng lính địch, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, tàn bạo đầy song thường thu được kỳ hiệu. Quách Tĩnh ở trong quân Mông Cổ lâu năm, dĩ nhiên biết rõ cách này, nhưng khổ nỗi không biết cách hóa giải. Chỉ thấy tinh binh Mông Cổ cầm giáo mác thúc nặn dân phải leo lên thành. Dân chúng tới mỗi lúc một gần, những người đầu tiên đang bắt đầu leo lên thang. Tương Dương An phủ sứ Lã Văn Đức cưỡi một con ngựa xanh, tuần thị trong thành, thấy tình thế nguy cấp, vội hạ lệnh:

- Giữ thành cần hơn, bắn!

Lính bắn tên xuống như mưa, dân chúng nhiều người trúng tên, rú lên ngã xuống, những người khác quay đầu chạy về phía sau. Quân Mông Cổ vung đao chém, đuổi dồn họ thành từng tốp leo lên thành.

Dương Quá đứng bên Quách Tĩnh, nhìn thảm trạng, tức giận vô cùng, chỉ nghe Lã Văn Đức hét: “Bắn!” là hàng loạt mũi tên lại bắn xuống như mưa. Quách Tĩnh hét lớn:

- Như thế không được, chớ giết lầm người tốt!

Lã Văn Đức nói:

- Tình thế nguy cấp, người tốt cũng đành phải giết.

Quách Tĩnh nói:

- Không được, sao lại đi giết lầm người tốt?

Dương Quá chợt dạ, nghĩ thầm: “Không được giết lầm người tốt! Sao lại đi giết lầm người tốt?”

Quách Tĩnh nói to:

- Huynh đệ Cái Bang và các vị bằng hữu võ lâm, mọi người hãy theo ta!

Rồi chạy xuống phía cổng thành. Dương Quá chạy theo. Quách Tĩnh nói:

- Quá nhi, đêm qua ngươi luyện khí bị thương, hôm nay không nên dùng sức, hãy ở trên mặt thành quan sát cho ta.

Dương Quá thấy quân Mông Cổ tàn sát người Hán, coi người Hán đúng là không bằng dê chó, định theo Quách Tĩnh đi giết chúng một phen, nhưng nghe Quách Tĩnh nói vậy, đành trở lên mặt thành, không dám phân bua rằng đêm qua kỳ thực chàng không hề bị tẩu hỏa vì luyện công.

Quách Tĩnh dẫn một tốp hảo thủ võ lâm mở rộng cổng thành phía tây, xông ra, đánh vu hồi vào bên sườn quân Mông Cổ. Bọn Mông Cổ nấp sau lưng bách tính liền chia nhau ra đối địch. Đôi bên ập vào nhau, đã có hơn trăm tên Mông Cổ bị chém ngã ngựa. Thấy đội quân ngàn tên không cản nổi, đội quân ngàn tên thứ hai liền từ bên hông lao tới, vung trường đao xung sát. Quân Mông Cổ từng trải trăm trận, dũng mãnh thiện chiến, các võ sĩ do Quách Tĩnh chỉ huy tuy đều giỏi võ nghệ, song nhất thời cũng không dễ thủ thắng. Dân chúng bị dồn lên thành thấy quân Mông Cổ còn bận chiến đấu, không để ý tới họ nữa, bèn hò nhau chạy tản đi tứ phía.

Chỉ nghe từ phía đông có tiếng tù và nổi lên, tiếng vó ngựa dồn dập, hai đội quân ngàn tên Mông Cổ từ phía đó lao tới, tiếp sau lại có thêm hai đội quân ngàn tên từ phía tây ập lại, vây tròn nhóm võ sĩ Quách Tĩnh vào giữa.

Lã Văn Đức đứng trên mặt thành thấy uy thế của quân Mông Cổ như vậy thì cả sợ, không dám cho lính ra cứu.

Dương Quá đứng trên mặt thành quan chiến, trong óc cứ luẩn quẩn câu nói của Quách Tĩnh “Không được giết lầm người tốt? Sao lại đi giết lầm người tốt?” Nhìn Quách Tĩnh đứng giữa trùng vây, nghĩ bụng: “Trên thành chỉ cần liên tục bắn tên, bắn chết một số bách

tính, thì quân Mông Cổ không thể tấn công lên được. Quách bá bá thân lâm nguy nạn, hoàn toàn là do không nỡ giết lầm người tốt! Những người dân kia không hề quen biết gì, mà Quách bá bá còn xả thân cứu họ, vì cố gì Quách bá bá lại giết chết phụ thân ta?”

Mắt nhìn cảnh chém giết dưới chân thành, trong óc chàng cứ quanh quẩn mấy câu hỏi: “Quách bá bá và phụ thân ta kết nghĩa kim lan, giao tình không phải tầm thường, vậy mà Quách bá bá lại hạ thủ, không lẽ phụ thân ta là kẻ xấu tuyệt nhiên không thể tha thứ?” Chàng từ nhỏ luôn tưởng tượng cha mình là một đấng nam nhi hào hiệp khảng khái, anh tuấn vũ dũng, hiếm có trong thiên hạ, bây giờ bỗng nhiên bảo chàng phải thừa nhận phụ thân là kẻ xấu kẻ ác, thì thật là không thể. Nhưng trong thâm tâm, chàng sớm lờ mờ cảm thấy cha mình thua xa Quách bá bá, có điều là mỗi lần nghĩ thế, chàng lại cố gạt bỏ ngay nó đi.

Lúc này dưới chân thành tiếng hò hét dậy trời, nhóm võ sĩ Quách Tĩnh tả xung hữu đột, song vẫn không thể thoát ra khỏi trùng vây. Chu Tử Liễu chỉ huy một đội nhân mã, huynh đệ họ Võ và Quách Phù cũng chỉ huy một đội nhân mã, muốn xông ra khỏi thành tiếp ứng, bỗng nghe tiếng tù và thổi gấp, lại thêm bốn đội quân ngàn tên Mông Cổ xông tới trước cổng thành. Hốt Tất Liệt dùng binh quả nhiên lợi hại, chỉ đợi trong thành mở cổng xông ra tiếp ứng, bốn đội quân ngàn tên kia sẽ lập tức tràn vào.

Lã Văn Đức cả sợ, cao giọng truyền lệnh:

- Cấm mở cổng thành!

Lại sai hai trăm đao phủ thủ nghiêm thủ hai bên cổng, kẻ nào dám mở cổng thành ra sẽ bị chém đầu tức thì. Đại tướng Vương Kiên chỉ huy đội quân cung nỏ từ trên mặt thành không ngớt phóng tên xuống.

Trong thành ngoài thành nháo nhào cả lên, các ý nghĩ trong đầu Dương Quá cũng đối chọi nhau, lúc thì chàng mong Quách Tĩnh bỏ xác trong loạn quân vây hãm, lúc thì lại mong Quách Tĩnh đánh lui quân địch. Bỗng thấy thế trận của quân Mông Cổ rối loạn, mấy ngàn kỵ binh phải dạt sang hai bên như nước triều, Quách Tĩnh tay cầm giáo dài, lao ngựa đi, đằng sau các võ sĩ kết thành một khối hình vòng xung sát. Phương trận này rất nghiêm mật, chỉ giây lát đã áp tới cổng thành, Quách Tĩnh quay đầu ngựa, thân chinh cầm hậu, cây giáo dài rung động, bảy tám tên lính Mông Cổ ngã ngựa. Binh tướng Mông Cổ nhất thời không dám tới gần.

Lã Văn Đức thấy Quách Tĩnh thoát hiểm thì cả mừng, vội nói lớn:

- Mở cổng! Chỉ được mở hé, không nên mở rộng!

Cổng thành được mở rộng chừng ba, bốn thước, đủ cho một người cưỡi ngựa đi vào, các võ sĩ lục tục vào thành. Lá hoàng kỳ trong quân Mông Cổ chao động, hai đội binh mã từ hai bên xông tới.

Lã Văn Đức gọi to:

- Quách Tĩnh huynh đệ! Vào thành mau! Đừng chờ người khác nữa!

Quách Tĩnh thấy bộ thuộc chưa thoát hiểm hết, đầu chịu vào thành trước, đã thế còn giục ngựa xông lên đánh hai tên dũng sĩ Mông Cổ gần nhất. Nhưng đại quân đã động, giống như nước thủy triều, Quách Tĩnh tuy võ nghệ tinh thâm, sức một người làm sao ngăn nổi đại quân xung kích? Chu Tử Liễu trên mặt thành thấy tình thế nguy cấp, vội thả xuống một sợi dây dài, gọi:

- Quách huynh đệ, nắm lấy này!

Quách Tĩnh ngoảnh đầu, thấy huynh đệ Cái Bang cuối cùng đã vào trong thành, có hơn mười tên lính Mông Cổ xông vào theo. Các đao phủ thủ vừa đánh chặn, vừa khép cổng thành, hai cánh cổng sắt nặng nề thông thả khép lại. Quách Tĩnh hét to một tiếng, dùng giáo đâm chết một tên thập phu trưởng, tung mình nhảy lên chộp lấy sợi dây. Chu Tử Liễu ráng sức kéo lên, Quách Tĩnh lập tức vọt lên cao hơn trượng.

Tên vạn phu trưởng đốc chiến phía Mông Cổ quát lớn:

- Bắt tên!

Lập tức cả ngàn cây cung cùng bắn. Quách Tĩnh trong lúc được kéo lên đã lường trước việc này, đã xé vạt trường bào, tay phải nắm sợi dây, tay trái cầm vạt áo múa dòn dập như một cái mộc che chắn mọi mũi tên. Chỉ có con ngựa vừa cưỡi dưới chân thành bị trúng mấy trăm mũi tên dài, trông như một con nhím khổng lồ. Chu Tử Liễu hai tay kéo nhanh, Quách Tĩnh lên cao dần.

Khi Quách Tĩnh còn cách bờ thành hai trượng, thì trong quân Mông Cổ đột nhiên phi tới một hòa thượng gầy mặc áo cà sa màu vàng, chính là Kim Luân pháp vương. Lão ta cầm lấy cung nỏ của một tên quân quan Mông Cổ, giương cung lên. Lão ta biết Quách Tĩnh và Chu Tử Liễu đều võ nghệ tinh thâm, nếu nhắm bắn vào người họ, họ nhất định tránh được, thế là lão nhắm bắn sợi dây. Mũi tên này thật

độc địa, nó cách Quách, Chu hai người khoảng một trượng, cả hai không tài gì chống đỡ. Kim Luân pháp vương sợ hai người có cách hóa giải, lão liền bắn tiếp mỗi người một mũi tên. Mũi tên thứ nhất nghe “phụt” một tiếng, sợi dây dài đứt luôn, hai mũi tên sau bay nhanh về phía Quách, Chu.

Sợi dây đứt, thân hình Quách Tĩnh rơi xuống, mũi tên bắn Quách Tĩnh dĩ nhiên không trúng. Chu Tử Liễu chột cảm thấy cánh tay nhẹ bẫng, kêu “Hồng rồi!” thì một mũi tên đã bay đến trước mặt. Kẻ bắn mũi tên nội lực cực kỳ thâm hậu. Lúc này trên mặt thành đầy người, Chu Tử Liễu thâm biết nếu mình né đầu tránh, ắt người phía sau sẽ bị trúng thương, bèn dùng hai ngón tay trái nhắm thật chuẩn mũi tên, giơ ra hất cán mũi tên một cái, khiến nó bay chéch xuống dưới.

Quách Tĩnh thấy đứt dây, thâm kinh hãi, rơi xuống chân thành tuy có thể không bị thương, nhưng giữa vòng vây thiên binh vạn mã, làm sao thoát nổi? Lúc này quân địch đã áp sát, nếu quân ta mở cổng thành tiếp ứng, quân địch nhất định thừa cơ xông vào. Trong cơn nguy cấp không kịp nghĩ ngợi, Quách Tĩnh chạm chân trái vào tường thành một cái, thân hình vọt lên cao hơn trượng, chân phải chạm vào tường thành một cái, thân hình lại vọt lên cao hơn trượng. Môn võ công cao siêu “Thượng thiên thê” (thang lên trời) này hiếm ai đương thời nắm vững, người nào dẫu luyện thành, mỗi bước cũng chỉ lên cao được hai, ba thước mà thôi. Đằng này Quách Tĩnh leo tường thành, cứ mỗi bước vọt lên cao hơn trượng, võ công cao siêu đúng là kinh thế hãi tục. Nhất thời trên thành dưới thành im phăng phắc không một tiếng động, mấy vạn đạo mục quang đều chăm chú dồn vào thân hình Quách Tĩnh.

Kim Luân pháp vương thâm kinh hãi, biết công phu “Thượng thiên thê” phải thực hiện liền một mạch, chỉ cần giữa chừng có sự chệch choạc một chút, sẽ không thể leo lên tiếp được nữa. Lão ta bèn giương cung, phóng tiếp một mũi tên nhắm đón lưng Quách Tĩnh.

Tên đi như gió, quân sĩ trên thành dưới thành đều kêu to:

- Đừng có phóng tiễn!

Tất cả mọi người thấy Quách Tĩnh võ công kinh nhân, thật đáng khâm phục, đều mong Quách Tĩnh lên được mặt thành. Quân Mông Cổ tuy ở phe địch, song cũng sùng kính anh hùng hảo hán, thấy có kẻ đột nhiên bắn lên, thì không khỏi cảm phần.

Quách Tĩnh nghe tiếng mũi tên xé gió sau lưng, nghĩ bụng: “Thôi

nguy rồi!” đành đưa tay ra sau gạt đi. Mấy vạn binh sĩ đôi bên thấy Quách Tĩnh như có con mắt sau lưng, mũi tên bắn lên không làm gì nổi Quách Tĩnh, thì đồng thanh reo hò. Nhưng giữa tiếng reo hò rầm trời, thân hình Quách Tĩnh đã hơi trằm xuống, tuy còn cách mặt thành vài thước, mà lại không thể leo lên được nữa.

Trong lúc quân sĩ đôi bên ác chiến, trong lòng Dương Quá tựa hồ cũng có hai phe giằng xé. Nhìn Quách Tĩnh gặp nạn, thân hình được kéo lên rồi rơi xuống, sau đó lại đập lên rồi rơi xuống, trong lòng Dương Quá mấy ý nghĩ cứ thoáng qua liên liền: “Hắn là kẻ thù đã giết cha ta, ta có giết hắn hay không? Có nên cứu hắn hay không?” Lúc Quách Tĩnh sử công phu “Thượng thiên thê” sắp lên tới mặt thành, Dương Quá đã định phát chưởng lảng không đánh cho Quách Tĩnh rơi xuống. Quách Tĩnh đang giữa không trung, không có chỗ nào mượn lực, tất nhiên sẽ bị trọng thương rơi xuống. Chàng hơi chần chừ, Quách Tĩnh đã bị Kim Luân pháp vương bắn mũi tên ngăn cản, không thể lên được nữa. Dương Quá tâm trạng rối bời, đột nhiên tay trái chộp lấy đầu sợi dây đứt mà Chu Tử Liễu đang cầm, nhào người xuống, tay phải đã chộp được cánh tay Quách Tĩnh. Hành động rất bất ngờ, nhưng Chu Tử Liễu tùy cơ ứng biến, nhanh nhẹn dị thường, lập tức sử kinh vào hai tay, để cho sợi dây kéo xuống một chút, rồi vận kinh kéo lên cực gấp. Dương Quá và Quách Tĩnh vạch một vòng tròn giữa không trung, giống như hai con chim bay.

Binh sĩ trên thành dưới thành mấy vạn người nhìn cảnh ấy cùng há hốc miệng.

Quách Tĩnh đang ở giữa không trung, nghĩ bụng mình liên tiếp bị lão phiên tăng kia đánh lén, chưa có dịp trả đòn, chẳng hóa thua hắn? Thấy Kim Luân pháp vương lại lấp tên sắp bắn nữa, Quách Tĩnh chân trái vừa chạm mặt thành, tức thời chộp cung nỏ của một binh sĩ, cánh tay vượn dang ra, trường tiễn phóng ngay về phía Kim Luân pháp vương, hai mũi tên gặp nhau giữa chừng, mũi tên của Kim Luân pháp vương bị chẻ làm đôi. Lão ta ngăn người, đột nhiên kinh phong vọt tới, cây thiết cung trong tay bị gãy luôn.

Nên biết Kim Luân pháp vương và Quách Tĩnh võ công tuy ngang ngửa, nhưng Quách Tĩnh từ nhỏ đã ở Mông Cổ, được thần tiên Triệt Biệt truyền thụ thuật cung nỏ, cộng với nội lực tinh thâm, trở thành thiên hạ vô song về tuyệt kỹ cung tiễn, Kim Luân pháp vương không thể sánh kịp. Quách Tĩnh phóng liên tiếp ba mũi tên, mũi thứ nhất chẻ mũi tên đối phương, mũi thứ hai làm gãy cây cung của lão ta, mũi

thứ ba nhắm cán cờ của Hốt Tất Liệt.

Lá cờ lớn này đang bay phấp phật trong gió, giữa thiên binh vạn mã hiển lộ thập phần uy vũ, cán cờ bị mũi tên bắn trúng, gãy liền, lá cờ vàng tức thời sụp lơi. Quân sĩ trên thành dưới thành lại cùng kêu ô lên.

Hốt Tất Liệt thấy Quách Tĩnh uy vũ như vậy, sĩ khí quân mình không còn, lập tức truyền lệnh thoái lui.

Quách Tĩnh đứng trên mặt thành, nhìn hàng ngũ quân Mông Cổ chững tề, tuy rút lui nhưng trật tự đâu ra đó, người rút trước không vội, kẻ đoạn hậu không hoảng, bất giác thở dài, nghĩ: “Tinh binh Mông Cổ, quân Tống yếu kém quả không thể địch nổi”. Nghĩ đến quốc sự cấp lòng mảy rậm bất giác nhíu lại. Chu Tử Liễu, Dương Quá thấy Quách Tĩnh dương oai trong trận địa quân địch, trước mục quang vạn chúng song không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, thì trong lòng đều thán phục.

Hốt Tất Liệt lui binh mấy chục dặm, dọc đường lặng lẽ nghĩ cách phá thành, nghĩ có Quách Tĩnh ở đó thành Tương Dương quả thật khó hạ. Kim Luân pháp vương nói:

- Điện hạ chính mắt thấy đó, nếu tên tiểu tử Dương Quá không xuất thủ cứu viện, thì hôm nay Quách Tĩnh khó mà thoát chết. Lão nạp đã sớm nhận ra, Dương Quá là kẻ phản phúc vô thường.

Hốt Tất Liệt nói:

- Không đâu! Tiểu vương cho rằng Dương Quá đúng là muốn giết Quách Tĩnh để trả thù cho cha, y là một kẻ kiên cường dũng cảm, không phải hạng tiểu nhân thâm trầm gian trá.

Kim Luân pháp vương nghĩ khác, song không dám phản bác, chỉ nói:

- Chỉ mong được như điện hạ sở liệu.

Mông Cổ lui binh, thành Tương Dương chuyển nguy thành an, An phủ sứ Lã Văn Đức cao hứng mở tiệc mừng công tại phủ nguyên soái, Dương Quá cũng được mời làm thượng khách. Mọi người ai cũng không tiếc lời tán thưởng việc chàng lạnh lẽ, bất chấp hiểm nguy, lao người tương cứu Quách Tĩnh. Huynh đệ họ Võ ngồi ở bàn bên, thấy Dương Quá vừa đến thành đã lập kỳ công, thì không khỏi sinh lòng đố kỵ, chỉ sợ sau lần này, Quách Tĩnh cảm ân cứu mạng, sẽ lại đem con gái gả cho chàng. Hai huynh đệ chẳng nói chẳng rằng, chỉ buồn bã nốc rượu.

Tan tiệc, họ trở về phủ của Quách Tĩnh. Hoàng Dung mời Dương

Quá vào nội đường tương kiến, nói lời tán thưởng. Dương Quá khiêm tốn từ tạ. Quách Tĩnh nói:

- Quá nhi, hồi chiều ngươi dùng lực quá mạnh, ngực có bị đau tức hay không?

Quách Tĩnh lo cho Dương Quá đêm qua bị tẩu hỏa, hôm nay trên mặt thành rắng sức, dễ bị thương nội tạng.

Dương Quá sợ Hoàng Dung truy vấn nguyên do, vội nói:

- Không, không sao cả.

Rồi chàng lái ngay sang chuyện khác:

- Quách bá bá, công phu bay lên mặt thành của bá bá đúng là độc bộ võ lâm.

Quách Tĩnh mỉm cười, nói:

- Công phu ấy ta biết đã lâu, nhiều năm rồi không ôn luyện, khó tránh khỏi vụng về, nên mới bị như thế.

Kỳ thực, nếu đêm qua Quách Tĩnh không dùng chân lực trợ sức cho Dương Quá, đến nỗi hao tổn nguyên khí, thì trong lúc thi triển công phu “Thượng thiên thê”, dẫu Kim Luân pháp vương có bắn lén, cũng chẳng làm gì được, nhưng Quách Tĩnh dĩ nhiên không dả động đến chi tiết ấy, chỉ nói:

- Năm xưa Đan Dương Tử Mã đạo trưởng ở Mông Cổ truyền thụ cho ta môn công phu đó, không ngờ hôm nay lại vận dụng ở đây. Nếu ngươi thích, vài hôm nữa ta sẽ truyền thụ cho ngươi.

Hoàng Dung thấy Dương Quá thần tình hoảng hốt, trong lúc trò chuyện vẫn mãi nghĩ chuyện khác, hôm nay Dương Quá ra sức cứu Quách Tĩnh là việc vạn người cùng chứng kiến, tất nhiên càng không có gì khả nghi, song Hoàng Dung vẫn không yên tâm, nói:

- Tĩnh ca ca, hôm nay muội hơi khó ở, ca ca ở lại đây với muội.

Quách Tĩnh gật đầu, nói với Dương Quá:

- Quá nhi, hôm nay mệt rồi, ngươi sớm về phòng mà nghỉ ngơi.

Dương Quá từ biệt, một mình đi về phòng, nghe tiếng trống điểm canh điểm canh hai. Chàng ngồi bên bàn, nhìn ngọn nến cháy chập chờn, lòng đầy tạ niệm. Bỗng nghe có tiếng gõ cửa, rồi tiếng nói nhỏ nhẹ của thiếu nữ:

- Chưa ngủ ư?

Chính là giọng nói của Tiểu Long Nữ.

Dương Quá cả mừng, chạy ra mở cửa, thấy Tiểu Long Nữ mặc bộ

quần áo màu xanh nhạt, đứng đó.

Chàng hỏi:

- Cô cô có việc gì thế?

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Thiếp đến ngắm chàng một chút.

Dương Quá cầm tay nàng, dịu dàng nói:

- Quá nhi cũng đang nhớ đến cô cô.

Hai người sánh vai thong thả đi về phía hoa viên, trong đó cây và hoa xen nhau, mùi hương thơm ngát. Tiểu Long Nữ nhìn vầng trăng khuyết trên trời, nói:

- Chàng không thể tự tay giết y được ư? Thời gian không còn nhiều nữa.

Dương Quá vội ghé tai nàng nói nhỏ:

- Ở đây lắm tai mắt, đừng nhắc việc ấy.

Tiểu Long Nữ trôn trôn nhìn chàng, nói:

- Đợi đến ngày trăng tròn, thì sẽ hết hạn mười tám ngày đó.

Dương Quá kinh ngạc, gập ngón tay đếm, tính ra từ lúc từ biệt Cầu Thiên Xích, đã qua chín ngày, nếu trong một vài ngày tới không giết được vợ chồng Quách Tĩnh, chất độc phát tác thì khó lòng trở về Tuyệt Tình cốc. Chàng khe khẽ thở dài, cùng Tiểu Long Nữ ngồi xuống một tảng đá. Hai người nhìn nhau im lặng, nhu tình mỗi lúc thêm nồng nàn, quên cả chuyện cừ hận, chiến trận.

Hồi lâu sau, bỗng nghe từ phía ngoài hòn non bộ vọng lại tiếng chân, có hai người tới bụi hoa gần đấy. Một giọng thiếu nữ nói:

- Huynh còn ép muội, thì muội dùng kiếm cửa cổ chết quách cho khỏi khổ thế này.

Giọng chàng trai hờn dỗi:

- Hừ, muội tam tâm lưỡng ý, huynh không biết đấy ư? Tên tiểu tử họ Dương vừa đến thành Tương Dương, đã ra mặt trước hết thảy mọi người. Những lời muội nói dạo trước, bây giờ quên hết rồi chứ gì?

Nghe giọng, chính là Quách Phù và Võ Tu Văn. Tiểu Long Nữ nhìn Dương Quá, nháy mắt trêu chàng, ngụ ý chàng đi tới đâu cũng dễ vương tơ lòng, làm cho không ít cô nương phải sầu não vì chàng. Dương Quá mỉm cười, kéo Tiểu Long Nữ lại sát mình, xua xua tay, ngụ ý nàng đừng lên tiếng, hãy nghe hai người kia nói.

Quách Phù nghe Võ Tu Văn nói thế, liền cao giọng gắt:

- Đã thế, mọi lời hai ta từng nói với nhau, coi như không cả đi. Mọii sẽ một mình bỏ đi thật xa, vĩnh viễn không gặp Dương Quá, hai ta cũng vĩnh viễn không gặp nhau nữa.

Nghe dường như có tiếng Võ Tu Văn kéo áo Quách Phù và bị nàng đẩy ra, giọng nàng càng giận dữ hơn:

- Huynh co co kéo kéo gì vậy? Người ta lộ mặt hay không thì can dự gì tới mọii? Cha mẹ của mọii đâu đem mọii gả cho hấn, mọii thà chết cũng không chịu. Gia gia nếu ép mọii, mọii sẽ trốn đi một nơi thật xa. Tên tiểu tử Dương Quá từ nhỏ đã lên mặt ta đây, song mọii không coi hấn ra gì. Gia gia thì cứ làm như hấn quý lắm, hừ, mọii thấy hấn không phải là người tử tế.

Võ Tu Văn vội hòa theo:

- Đúng, đúng vậy. Vừa rồi coi như huynh có mắt như mù, Phù mọii đừng giận nữa. Từ rày huynh còn như thế, sẽ bị chết mất xác, kiếp sau hóa thành con rùa đen ngu xuẩn.

Giọng nói đã rất vui vẻ. Quách Phù cười khúc khích. Dương Quá và Tiểu Long Nữ cũng nhìn nhau mỉm cười. Một người ngụ ý: “Cô cô thấy đó, Quá nhi bị người ta ghét đến thế mà”. Người kia thì ngụ ý: “Thì ra thiếp đoán lầm, thiếp thích chàng, còn người khác không phải vậy”. Nghe giọng nói của Quách Phù, tuy có vẻ giận dữ trách cứ, làm cho Võ Tu Văn cống quít lo sợ, nhưng thực ra trong lòng nàng đầy sự âu yếm.

Võ Tu Văn nói:

- Sư mẫu yêu chiều mọii hơn cả, mọii cứ ngày đêm cầu xin sư mẫu đi. Chỉ cần sư mẫu không đáp ứng gả mọii cho gã họ Dương, thì sư phụ sẽ phải chịu.

Quách Phù nói:

- Hừ, huynh thì biết gì? Gia gia tuy vẫn nghe lời mẫu thân mọii, nhưng khi gặp đại sự, mẫu thân mọii không dám trái ý gia gia đâu.

Võ Tu Văn thở dài, nói:

- Mọii đối với huynh cũng như thế thì hay biết mấy?

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, Võ Tu Văn kêu “Ồi!”, vẻ đau đớn, nói:

- Tại sao mọii lại đánh huynh?

Quách Phù nói:

- Ai bảo huynh ăn nói tùy tiện? Mọii không lấy Dương Quá,

nhưng cũng chẳng lấy con khi nhỏ là huynh dâu.

Võ Tu Văn nói:

- Được, tối nay rút cuộc muội đã thổ lộ tâm sự, muội không chịu làm vợ ta, chỉ muốn làm chị dâu ta thôi. Ta nói cho muội biết, ta nói cho muội biết...

Chàng ta tức quá, không nói tiếp được nữa.

Quách Phù đột nhiên đổi sang giọng âu yếm:

- Tiểu Võ ca ca, ca ca đối tốt với muội, đã nói cả ngàn vạn lần, muội đã biết chân tình của ca ca từ lâu. Đại ca của ca ca tuy không nói thế lần nào, song muội cũng biết Đại Võ ca ca si tình với muội. Dù muội lấy ai, thì một trong hai huynh đệ ca ca cũng đau lòng. Ca ca yêu thương muội, lại không biết lòng muội khó xử thế nào hay sao?

Võ Đôn Nhu, Võ Tu Văn từ nhỏ không có cha mẹ săn sóc, huynh đệ đối xử với nhau hết mực thuận hòa, nhưng vài năm trở lại đây, cả hai cùng si mê Quách Phù, tự nhiên sinh ra không ưa nhau. Võ Tu Văn cố gắng lên, ứa cả nước mắt ra. Quách Phù rút khăn tay đưa cho chàng ta, thở dài nói:

- Tiểu Võ ca ca, chúng mình sống bên nhau từ nhỏ, muội kính trọng đại ca của ca ca, song muội trò chuyện với ca ca thấy hợp hơn là với đại ca của ca ca. Hôm nay ca ca ép muội phải nói rõ ràng, nhưng nếu ở địa vị muội, ca ca sẽ nói sao đây?

Võ Tu Văn nói:

- Ta không biết. Ta chỉ nói với muội, rằng nếu muội lấy người khác, thì ta không sống nổi nữa.

Quách Phù nói:

- Thôi, hôm nay đừng nhắc chuyện này nữa. Hôm nay gia gia chút nữa mất mạng với kẻ địch, chúng mình ở đây cãi nhau thế này, gia gia mà nghe thấy, thì phiền phức lắm đó. Tiểu Võ ca ca, muội nói với ca ca câu này, nếu ca ca muốn được cha mẹ muội ưa thích, hãy lập nhiều chiến công có hơn không? Ca ca cứ suốt ngày bám theo muội, làm gì mà cha mẹ muội chẳng coi thường?

Võ Tu Văn nhảy cẫng lên, nói to:

- Đúng! Ta phải đi giết Hốt Tất Liệt, giải vây cho thành Tương Dương, khi đó muội có chịu lấy ta hay không nào?

Quách Phù cười, nói:

- Ca ca lập đại công, dù muội không muốn lấy ca ca, chỉ e cũng

không xong. Nhưng bên cạnh Hốt Tất Liệt có bao nhiêu là vệ sĩ, chỉ riêng Kim Luân pháp vương, ngay cả gia gia còn chưa chắc đánh thắng hẳn. Ca ca đừng có hồ tư loạn tưởng nữa, mau đi ngủ cho rồi.

Võ Tu Văn nhìn khuôn mặt xinh xắn của Quách Phù một hồi, rồi nói:

- Được, vậy muội đi ngủ sớm đi.

Chàng ta đi vài bước, bỗng dừng chân, ngoảnh đầu, hỏi:

- Phù muội, đêm nay muội có nằm mơ hay không?

Quách Phù cười, nói:

- Muội làm sao biết trước kia chứ?

Võ Tu Văn nói:

- Nếu có nằm mơ, muội nghĩ sẽ mơ chuyện gì?

Quách Phù mỉm cười, nói:

- Quá nửa muội sẽ nằm mơ gặp một con khỉ nhỏ.

Võ Tu Văn cả mừng, nhảy chân sáo mà đi.

Tiểu Long Nữ và Dương Quá ngồi phía sau bụi hoa nghe câu chuyện của hai người, không khỏi nhìn nhau mỉm cười, nghĩ hai người ấy, một thì si mê khổ sở, một thì tâm ý bất định, thật không sao sánh được với mối thâm tình của hai người mình, yêu thương nhau dù chết cũng không ân hận, trong lòng vô cùng sung sướng.

Võ Tu Văn đi rồi, Quách Phù ngồi lại một mình trên ghế đá, ngây ngây nhìn vầng trăng xuất thân một hồi lâu, thở dài một tiếng náo nuột. Bỗng nhiên từ sau hòn non bộ đối diện có một người bước ra, nói:

- Phù muội, sao lại thở dài?

Chính là Võ Đôn Nhu. Dương Quá và Tiểu Long Nữ hơi ngạc nhiên, nghĩ chàng ta đã đến chỗ kia từ trước hai người, nếu chàng ta đến sau, hai người không thể không biết.

Quách Phù hơi giận, nói:

- Thì ra những gì muội nói với đệ đệ của ca ca, ca ca đều đã nghe hết cả rồi chứ gì?

Võ Đôn Nhu gật đầu, đứng đối diện xa xa với Quách Phù, nhưng ánh mắt chàng ta thì đầy vẻ đăm đũi. Hai người im lặng một hồi, Quách Phù hỏi:

- Ca ca muốn nói gì với muội thì nói đi!

Võ Đôn Nhu đáp:

- Không có gì. Huynh không nói thì muội cũng biết.

Nói đoạn thông thả quay mình bỏ đi.

Quách Phù nhìn theo Võ Đôn Nhu, thấy chàng ta đi khuất xa vào phía sau hòn non bộ, không hề ngoảnh lại một lần, nghĩ: “Bất luận là đại Võ hay tiểu Võ, giá trên thế gian chỉ có một người, có phải là hơn không?” Nàng thở dài, một mình đi về phòng.

Dương Quá chờ Quách Phù đi xa, cười hỏi:

- Nếu cô cô là nàng ta, cô cô sẽ lấy ai?

Tiểu Long Nữ nghiêng đầu nghĩ một lát, nói:

- Lấy chàng.

Dương Quá cười, nói:

- Không tính Quá nhi. Quách cô nương không thích Quá nhi chút nào. Quá nhi nói giả dụ cô cô là nàng ta, trong hai huynh đệ họ Võ, cô cô sẽ chọn lấy ai?

Tiểu Long Nữ “ừm” một tiếng, thầm so sánh huynh đệ họ Võ, cuối cùng lại nói:

- Thiếp vẫn chọn chàng.

Dương Quá cười sung sướng, lại cảm kích, vòng tay ôm nàng vào lòng, âu yếm nói:

- Người ta tam tâm nhị ý, cô cô của Quá nhi chỉ yêu một mình Quá nhi thôi.

Hai người tựa vào nhau, sung sướng ngồi đó cho đến khi trời sáng. Phương đông đã rạng, hai người vẫn chưa muốn rời nhau. Bỗng thấy một gia đình hốt hải chạy tới, bẩm rằng Quách gia mời Dương đại gia vào sảnh đường có yếu sự cần thương lượng.

Dương Quá thấy thần tình của bộc nhân ấy, biết là có việc khẩn cấp, bèn từ biệt Tiểu Long Nữ, theo bộc nhân đi vào nội đường. Bộc nhân nói:

- Tiểu nhân chạy tìm khắp nơi, hóa ra Dương gia thưởng hoa trong hoa viên.

Dương Quá hỏi:

- Quách đại gia đợi ta lâu rồi phải không?

Bộc nhân thấp giọng nói:

- Hai vị Võ thiếu gia tự dưng không biết đi đâu, Quách đại gia và

Quách phu nhân đều rất lo lắng, Quách cô nương thì đã khóc mấy lần rồi!

Dương Quá chợt hiểu nguyên do: “Huynh đệ họ Võ giành nhau lấy sư muội, đều muốn lập kỳ công, chắc là đã ra khỏi thành để đi hành thích Hốt Tất Liệt”. Vào tới nơi, chỉ thấy Hoàng Dung mặc bộ quần áo rộng, ngồi một bên, dung sắc tiêu tụy, Quách Tĩnh thì cứ đi đi lại lại, Quách Phù hai mắt đỏ hoe, chực khóc. Có hai thanh kiếm đặt trên bàn.

Quách Tĩnh vừa thấy Dương Quá, liền nói:

- Quá nhi, ngươi có biết huynh đệ họ Võ sang doanh trại quân địch làm gì hay không?

Dương Quá nhìn Quách Phù một cái, nói:

- Hai vị Võ huynh sang doanh trại quân địch ư?

Quách Tĩnh nói:

- Đúng vậy. Bọn trẻ các ngươi có chuyện gì đều nói với nhau, ngươi có đoán được chúng sang doanh trại quân địch làm gì hay không?

Dương Quá nói:

- Diệt nhi không hề lưu tâm. Hai vị Võ huynh cũng không nói gì với diệt nhi cả. Chắc là thấy khó giải vây cho thành Tương Dương, hai vị Võ huynh nôn nóng, định sang doanh trại quân địch giết đại tướng Mông Cổ, nếu thành công thì lập kỳ công.

Quách Tĩnh thở dài, chỉ hai thanh kiếm trên bàn, nói:

- Có lẽ thế, nhưng chúng thật không biết lượng sức mình, vũ khí đều bị người ta tước mất và gửi trả về nhà.

Chuyện này bất ngờ với Dương Quá, chàng đoán chắc rằng huynh đệ họ Võ sẽ thất bại. Trí tuệ và võ công của hai người ấy, làm sao đương đầu nổi với bọn Kim Luân pháp vương, Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây kia chứ? Không ngờ chỉ trong vòng mấy canh giờ, binh khí của hai người cũng đã bị gửi trả lại. Quách Tĩnh cầm một phong thư bị hai thanh kiếm đè lên, đưa cho Dương Quá, nhìn Hoàng Dung một cái, hai người cùng lắc đầu. Dương Quá mở thư ra xem, thấy viết:

“Đệ nhất hộ quốc pháp sư đại Mông Cổ Kim Luân pháp vương kính gửi Quách đại hiệp trong thành Tương Dương. Đêm qua, tình cờ gặp hiền đồ của Quách đại hiệp là huynh đệ họ Võ, tục ngữ có câu “Danh môn tất xuất cao đệ”. Lão nạp ngưỡng mộ phong thái Quách

đại hiệp từ lâu, những mong có dịp hội kiến. Bữa trước tại anh hùng đại yến ở ải Đại Thắng, chúng ta gặp nhau ngắn ngủi, chưa kịp đàm luận sâu xa, nay viết thư này kính mời Quách đại hiệp đại giá, tới quân doanh uống vài ly rượu, chỉ giáo cho đôi điều, thật là vinh hạnh. Tôn giá tới nơi, nhị vị hiền đồ sẽ lập tức bình an trở về”.

Lời lẽ trong thư khiêm nhường, tựa hồ chỉ mời Quách Tĩnh sang trò chuyện, nhưng ý tứ rõ ràng là bắt huynh đệ họ Võ làm con tin, Quách Tĩnh phải sang đón mới thả về. Quách Tĩnh đợi Dương Quá xem xong thư, hỏi:

- Thế nào?

Dương Quá nghĩ bụng: “Quách bá mẫu mưu trí hơn ta nhiều lần, ta có diệu kế, lẽ nào bà ta không biết? Bà ta gọi ta tới bàn, dụng ý duy nhất là muốn ta và cô cô cùng đi với Quách bá bá sang doanh trại quân địch. Quách bá bá sang doanh trại quân địch, bọn Kim Luân pháp vương, Tiêu Tương Tử hợp lực có thể đánh bại, nhưng không dễ bắt giết được Quách bá bá. Có ta và cô cô cùng đi, Quách bá bá ắt có cách thoát thân”. Lại nghĩ: “Nhưng nếu ta và cô cô đột nhiên trở giáo, một là xuất kỳ bất ý, hai là ưu thế đôi bên quá chênh lệch, bấy giờ lấy mạng Quách Tĩnh dễ như trở bàn tay. Ta không nỡ dích thân ra tay, mượn tay bọn Kim Luân pháp vương lấy mạng Quách Tĩnh, há chẳng hay lắm sao?” Bèn mỉm cười, nói:

- Quách bá bá, Quá nhi cùng sư phụ đi theo bá bá thì được. Quách bá mẫu đã thấy Quá nhi cùng sư phụ liên kiếm đánh bại Kim Luân pháp vương, ba người cùng đi, kẻ địch muốn bắt ở lại cũng không nổi.

Quách Tĩnh cả mừng, cười, nói:

- Người thông minh lanh lợi, ngoài Quách bá mẫu người ra, không ai theo kịp người. Ý của Quách bá mẫu người cũng đúng như vậy.

Dương Quá nghĩ: “Hoàng Dung ơi Hoàng Dung! Người thông minh nhất đời, hôm nay cũng bị mắc mưu ta rồi”, chàng nói:

- Không nên chậm trễ, chúng ta nên đi ngay. Quá nhi và sư phụ sẽ đóng giả làm hai kẻ theo hầu Quách bá bá, để tôn thêm khí phách anh hùng đơn đao phó hội cho Quách bá bá.

Quách Tĩnh nói:

- Tốt lắm!

Quay sang Hoàng Dung, nói:

- Dung nhi, nàng đừng lo, có Quá nhi và Long cô nương đi cùng,

dù xông vào đầm rồng hang hổ, ba chúng ta cũng sẽ bình an trở về.

Vừa sửa áo, vừa nói:

- Cho mời Long cô nương.

Hoàng Dung lắc đầu, nói:

- Không, ý của muội là chỉ cần một mình Quá nhi đi cùng Tĩnh ca ca. Long cô nương là một khuê nữ xinh tươi, chúng ta không nên để nàng ta phải đi vào chốn hung hiểm. Muội muốn Long cô nương ở lại với muội.

Dương Quá sững người, lập tức hiểu ý: “Quách bá mẫu quả nhiên có ý đề phòng mình. Bà ta giữ cô cô lại làm con tin, để mình không dám trở mặt. Nếu mình đòi cô cô đi cùng, chỉ càng tăng thêm sự nghi ngờ”, bèn lặng thinh không nói.

Quách Tĩnh thì nói:

- Long cô nương kiếm thuật tinh diệu, nếu đi cùng sẽ trợ giúp được rất nhiều.

Hoàng Dung nói:

- Phá Lỗ, Tương nhi của ca ca sắp chào đời, có Long cô nương ở bên cạnh, muội mới có thể yên lòng.

Quách Tĩnh vội nói:

- Phải, phải đấy. Ta thật hồ đồ. Quá nhi, hai ta đi thôi.

Dương Quá nói:

- Để Quá nhi nói với cô cô một tiếng.

Hoàng Dung nói:

- Ta chuyển lời với nàng ta thì được rồi. Hai người sang doanh trại địch, nếu nửa ngày chưa thấy về, ắt là có chuyện lớn.

Dương Quá biết rằng đấu trí với Hoàng Dung thì chàng chỉ có thua, nhưng còn Quách Tĩnh chất phác thật thà, không phải là đối thủ của chàng, sau khi sang doanh trại quân Mông Cổ, chàng thừa sức đề phòng với Quách Tĩnh, sau đó trở về cứu Tiểu Long Nữ cũng chưa muộn, thế là liền theo Quách Tĩnh rời thành.

Quách Tĩnh cưới con ngựa quý màu huyết, Dương Quá thì cưới con ngựa gầy lông vàng, cước lực của cả hai con đều nhanh, chưa đầy nửa giờ đã tới đại doanh quân Mông Cổ.

Hốt Tất Liệt nghe báo Quách Tĩnh đã tới, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội cho mời vào trướng. Quách Tĩnh bước vào vương trướng, thấy một vương gia trẻ tuổi ngồi giữa, mặt vuông tai to, hai mắt lồm

sâu, bất giác sững lại: “Người này giống phụ thân Đà Lô của y như đúc”. Nghĩ đến hồi trẻ có tình thâm nghĩa trọng với Đà Lô, nay đã âm dương đôi ngả, Quách Tĩnh không khỏi thương cảm, chút nữa thì rơi nước mắt.

Hốt Tất Liệt đứng dậy nghênh đón, vái sát đất, nói:

- Tiên vương sinh thời vẫn thường nhắc đến Quách Tĩnh thúc thúc anh hùng đại nghĩa, tiểu diệt ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được thấy tôn nhan, thật là bình sinh như nguyện.

Quách Tĩnh vái đáp lễ, nói:

- Đà Lô an đáp và ta tình hơn cốt nhục, hai mẹ con ta từ nhỏ đã được ơn mưa móc của Thành Cát Tư Hãn và sự trợ giúp của lệnh tôn. Lệnh tôn hồi trẻ rực rỡ như ánh dương, không may bất ngờ tạ thế, khiến ta nhớ đến lại đau lòng.

Hốt Tất Liệt thấy Quách Tĩnh lời lẽ chân thành thì rất xúc động, dẫn kiến bọn Tiêu Tương Tử, Ni Ma Tinh, Doãn Khắc Tây, rồi mời Quách Tĩnh ngồi trên.

Dương Quá đứng sau lưng Quách Tĩnh, giả bộ không quen biết mọi người. Bọn Kim Luân pháp vương không biết chàng đi cùng Quách Tĩnh sang đây với dụng ý gì, thấy chàng lơ mọi người đi, họ cũng không nói gì với chàng. Mã Quang Tá vừa mở miệng “Dương huynh...” chữ “đệ” chưa kịp thốt ra, thì Doãn Khắc Tây đã véo mạnh vào đùi y một cái, y kêu “Gì vậy?” Doãn Khắc Tây đã ngoảnh mặt làm ngơ. Mã Quang Tá không biết ai véo mình, lâu bầu chửi, quên luôn việc chào hỏi Dương Quá.

Quách Tĩnh ngồi, sau khi uống một bát rượu sữa ngựa, chưa thấy huynh đệ họ Võ, đang định hỏi, thì Hốt Tất Liệt quay sang tả hữu phân phó:

- Mau mời hai vị Võ gia.

Vệ sĩ tả hữu vâng lệnh bước ra, dẫn vào Võ Đôn Nhu và Võ Tu Văn. Chân tay hai người bị trói bằng dây gân bò, bước đi rất khó khăn, chỉ có thể nhích dần từng chút một. Huynh đệ họ Võ thấy sự phụ thì hổ thẹn, cùng thốt lên:

- Sư phụ!

Và cúi gầm, không dám ngẩng mặt lên.

Huynh đệ họ Võ tham công mạo hiểm, tự tiện rời thành, gây náo loạn, Quách Tĩnh vốn mười phần giận dữ, nhưng thấy cả hai quần áo xộc xệch, người có vết máu, rõ ràng trải qua một phen ác chiến mới

thất thủ bị bắt, lại đang bị trói chặt, không khỏi chuyển giận thành thương, nghĩ cả hai tuy sai phạm, nhưng cũng là vì nước vì dân, bèn ôn tồn nói:

- Nhân sĩ võ học, một đời thất bại vô số lần, cũng là chuyện thường.

Hốt Tất Liệt giả bộ trách mắng tả hữu:

- Ta bảo các người hãy khoan đãi tử tế hai vị Võ gia, sao lại vô lễ với họ như thế? Mau mau cởi trói.

Tả hữu vâng lệnh cởi trói cho hai người, nhưng sợi gân bò sau khi thít quá chặt, đã ăn sâu vào da thịt, nhất thời không cởi được ngay. Quách Tĩnh bước tới, cầm hai đầu sợi dây gân bò buộc trước ngực Võ Đôn Nhu, kéo nhẹ ra hai phía, “phụt” một tiếng, sợi dây đứt liền, tiếp đó lại giật đứt sợi dây trói Võ Tu Văn. Công phu ấy trông tựa hồ nhẹ nhàng, không có gì đáng nói, kỳ thực phải có nội công thâm hậu mới làm nổi.

Bọn Tiêu Tương Tử, Ni Ma Tinh, Doãn Khắc Tây nhìn nhau, thâm tán thưởng võ công của Quách Tĩnh. Hốt Tất Liệt nói:

- Mau bưng rượu ra tạ tội với hai vị Võ gia.

Quách Tĩnh thâm nghĩ, chuyến sang đây hôm nay chắc chắn không êm thắm, thế nào cũng xảy ra ác chiến, huynh đệ họ Võ nếu không về cho sớm, mình sẽ phải phân tâm chiếu cố, bèn chấp tay vái tứ phía, nói:

- Tiểu đồ mạo muội vô trượng, được vương gia cùng các vị giáo huấn, huynh đệ xin cảm tạ.

Rồi quay sang nói với huynh đệ họ Võ:

- Các người về trước bẩm cáo sư mẫu, bảo ta hội kiến với con trai của cố nhân, xong xuôi sẽ về ngay.

Võ Tu Văn nói:

- Sư phụ, sư phụ...

Đêm qua y hành thích không thành, bị Tiêu Tương Tử bắt giữ, biết trong doanh trại quân địch quả nhiên cao thủ như ruồi, không khỏi lo cho sự an nguy của sư phụ. Quách Tĩnh phẩy tay, nói:

- Mau về đi! Các người bẩm cáo với An phủ sứ, rằng hãy nghiêm thủ cổng thành, bất kể có biến cố gì cũng không được mở cổng thành, đề phòng quân địch tập kích.

Mấy câu này được nói ra sang sảng thần uy, cốt để bọn Hốt Tất

Liệt biết rằng dù mình có gặp chuyện bất trắc, thành Tương Dương cũng quyết không đầu hàng.

Huynh đệ họ Võ thấy sư phụ thân chinh mạo hiểm cứu mình thì vừa cảm kích, vừa hối hận, không dám đa ngôn, bái biệt sư phụ trở về thành.

Hốt Tất Liệt cười, nói:

- Hai vị hiền đồ sang đây hành thích tiểu diệt, chắc Quách thúc phụ không biết.

Quách Tĩnh gật đầu, nói:

- Ta không hề biết trước việc đó. Hai đứa trẻ không biết trời cao đất dày, sang đây làm loạn.

Hốt Tất Liệt nói:

- Phải rồi, thiết tưởng tiểu diệt với Quách thúc phụ tương giao ba đời, Quách thúc phụ nể tình cố nhân, tất không làm vậy.

Quách Tĩnh nghiêm nghị nói:

- Điều đó chưa hẳn, đứng trước công nghĩa, phải coi nhẹ tư giao. Năm nào Đà Lô cầm quân công phá thành Tương Dương, ta từng có ý hành thích nghĩa huynh, để đánh lui quân địch, song bấy giờ gặp lúc Thành Cát Tư Hãn lâm trọng bệnh, Mông Cổ lui quân, nên nghĩa kim lan của ta mới vẹn toàn. Cổ nhân đại nghĩa diệt thân, thân nhân còn có thể trừ diệt, huống hồ bằng hữu?

Mấy câu nói thẳng thừng, bọn Kim Luân pháp vương, Doãn Khắc Tây nhìn nhau biến sắc. Dương Quá nghĩ bụng: “Phải rồi, đâm chém nghĩa huynh nghĩa đệ vốn là trò đùa của Quách Tĩnh. Không biết phụ thân ta năm xưa có sai phạm gì đến nỗi bị hấn hạ độc thủ? Quách Tĩnh ơi là Quách Tĩnh, không lẽ trong đời người chưa từng sai phạm điều gì hay sao?” Nghĩ đến đây, lòng oán hận lại trở dậy.

Hốt Tất Liệt thản nhiên, ngậm cười, nói:

- Đã vậy sao Quách thúc phụ còn bảo hai vị hiền đồ làm loạn?

Quách Tĩnh nói:

- Hai đứa hấn học nghệ chưa thành, không tự lượng sức, đòi sang hành thích, làm sao thành công? Hai đứa hấn bị bắt là chuyện nhỏ, để cho người tăng cường đề phòng, người sau muốn sang hành thích thật không dễ chút nào, đó là chuyện lớn.

Hốt Tất Liệt cười ha hả, nghĩ: “Từ lâu nghe Quách Tĩnh trung hậu chất phác, nói năng vụng về, nào ngờ miệng lưỡi của y cũng quá ư

sắc sảo”. Kỳ thực Quách Tĩnh trong bụng nghĩ gì thì nói ra như vậy, chỉ vì ý nghĩ trong bụng thông đạt, cho nên lời lẽ mới lợi hại.

Bọn Kim Luân pháp vương thấy Quách Tĩnh một mình tay không, dám sang đứng giữa thiên binh vạn mã của Mông Cổ mà không run sợ, khí phách như thế bọn họ không thể bì kịp, đều thầm khâm phục.

Hốt Tất Liệt thấy Quách Tĩnh hiên ngang, cũng không khỏi hỉ ái, nghĩ thầm nếu chiêu nạp được người này thì hơn là lấy mười tòa thành Tương Dương, nói:

- Quách thúc phụ, Triệu Tống vô đạo, vua hôn mê, dân khốn khổ, gian nịnh đương triều, trung thần hàm oan, tiểu điệt nói không sai chứ?

Quách Tĩnh nói:

- Không sai, hoàng đế Lý Tông là hôn quân vô đạo, tể tướng Giả Tự Đạo là một tên đại gian thần.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ Quách Tĩnh lại thẳng thắn chỉ trích quân thần triều Tống như thế.

Hốt Tất Liệt nói:

- Đúng, Quách thúc phụ là đại anh hùng hảo hán đời nay, tội gì phải bán mạng cho bọn hôn quân gian thần?

Quách Tĩnh đứng dậy, sang sảng nói:

- Quách mỗ này há để cho bọn hôn quân gian thần lợi dụng? Chỉ vì căm hận quân Mông Cổ tàn bạo, xâm lăng cương thổ nước ta, giết hại đồng bào ta, nên Quách mỗ ta đem bầu nhiệt huyết của mình hiến cho ngàn vạn bách tính Thần Châu.

Hốt Tất Liệt vỗ tay xuống mặt bàn, nói:

- Nói rất hay, mọi người xin kính Quách thúc phụ một bát rượu.

Đoạn nâng bát rượu sữa ngựa lên uống cạn một hơi. Bọn tùy tùng thầm nóng ruột, chỉ sợ Hốt Tất Liệt nghĩ đến giao tình đời trước, lại xúc động trước lời lẽ của Quách Tĩnh mà để cho Quách Tĩnh về thành, sau muốn bắt lại cực khó, nhưng thấy Hốt Tất Liệt nâng bát rượu, thì cả bọn cũng đành phải uống theo mỗi người một bát. Vệ sĩ lại rót rượu vào đầy bát của mọi người.

Hốt Tất Liệt nói:

- Quý bang có một vị lão phu tử từng nói: “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh.” (Dân là quý, rồi đến xã tắc, vua là nhẹ). Câu đó

thật chí lý. Chỉ người có đức ở cao trên hết, mới lấy được thiên hạ. Đại Mông Cổ ta triều chính thanh bình, bách tính an cư lạc nghiệp, các đặc kỳ sở (ai muốn gì được nấy). Đại hãn Mông Cổ không nỡ nhìn con dân nam triều bị hãm trong vòng thống khổ, không có người cứu giải, nên mới diếu dân phạt tội (cứu dân, trừ bạo ngược), cử quân nam chinh, không ngại vất vả. Tâm ý đó không khác gì Quách thúc phụ, có thể nói là anh hùng sở kiến lược đồng. Nào chúng ta hãy cạn thêm một bát rượu nữa.

Bọn Kim Luân pháp vương nâng bát rượu lên môi. Quách Tĩnh hất mạnh ống tay áo, kinh phong quạt đi, các bát rượu trên tay mọi người đều rơi xuống vỡ tan.

Quách Tĩnh quát to:

- Im đi! Quân Mông Cổ các ngươi từ khi xâm Tống đã giết hại dân chúng, thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông. Trăm họ Đại Tống gia phá nhân vong, bao nhiêu người đã bỏ mạng bởi đao tiễn quân Mông Cổ, làm gì có chuyện diếu dân phạt tội?

Một cái hất mạnh ống tay áo, tuy bất ngờ, song bọn Kim Luân pháp vương thân mang tuyệt nghệ, vậy mà các bát rượu trên tay vẫn bị đánh rơi, họ đều cảm thấy mắt mịt, cùng đứng bật dậy, chỉ chờ Hốt Tất Liệt phát tác là sẽ lập tức động thủ.

Nào ngờ Hốt Tất Liệt ngẩng mặt cười một tràng, nói:

- Quách thúc phụ anh hùng vô địch, binh tướng Mông Cổ ai nhắc đến cũng đều kính phục, hôm nay chính mắt chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền. Tiểu vương bất tài, không dám làm tổn thương tình nghĩa của tiên phụ, bữa nay chỉ nói chuyện vui, không đàm luận quốc sự được chăng?

Quách Tĩnh chấp tay, nói:

- Đà Lôi có người con rộng lượng, chư vương Mông Cổ không ai sánh kịp, sau này tất sẽ gánh vác trọng nhiệm quốc gia. Ta có lời này thành thật khuyên cáo, không biết có muốn nghe hay chăng?

Hốt Tất Liệt nói:

- Xin lắng nghe lời giáo huấn của Quách thúc phụ.

Quách Tĩnh xoa tay, nói:

- Nam triều ta đất rộng người đông, coi trọng khí tiết. Nhân tài đâu đâu cũng có, từ cổ đến nay, không hề khuất phục dị tộc. Mông Cổ tuy nhất thời nhanh chóng mở rộng cương giới, nhưng sau này nhất định sẽ bị đuổi về vùng sa mạc phương bắc, bấy giờ nguyên khí bị tổn

thất nặng nề, hồi hận không kịp, mong vương gia suy nghĩ cho kỹ.

Hốt Tất Liệt cười, nói:

- Đa tạ minh giáo.

Quách Tĩnh nghe câu đáp giả dối, liền nói:

- Vậy thì từ biệt, có ngày gặp lại.

Hốt Tất Liệt ôm quyền, nói:

- Tiễn khách!

Bọn Kim Luân pháp vương nhìn nhau kinh ngạc, rồi cùng nhìn Hốt Tất Liệt, nghĩ: “Để gì cá chui vào lưới, há có thể thả hổ về rừng?” Nhưng Hốt Tất Liệt đã khách sáo tiễn khách ra khỏi vương trướng, bọn họ cũng không tiện động thủ.

Quách Tĩnh bước ra khỏi trướng, nghĩ: “Hốt Tất Liệt cử chỉ bất phàm, quả là kinh địch”, nháy mắt với Dương Quá, rảo bước đến chỗ buộc ngựa. Bỗng nhiên từ bên hông xông ra tám gã đại hán Mông Cổ, gã đi đầu nói:

- Người là Quách Tĩnh phải không? Ở bên thành Tương Dương người đã sát hại bao nhiêu huynh đệ của ta, hôm nay còn tới quân doanh Mông Cổ bọn ta huy võ dương oai. Vương gia thả cho người đi, chứ bọn ta thì không.

Hắn thét một tiếng, tám gã đại hán cùng ủa tới, dùng thủ pháp đánh vật Mông Cổ, mười sáu cánh tay túm lấy Quách Tĩnh.

Thuật đánh vật của người Mông Cổ vốn vô địch thiên hạ, tám gã đại hán này lại là đệ nhất hảo thủ trong quân Mông Cổ, Hốt Tất Liệt cho mai phục bên ngoài trướng để bắt sống Quách Tĩnh. Nhưng Quách Tĩnh từ nhỏ lớn lên trên đất Mông Cổ, cưỡi ngựa bắn cung đánh vật thành thạo từ nhỏ, thấy tám người ủa tới bèn múa hai tay, chân phải móc khèo, lập tức bốn gã đại hán bị Quách Tĩnh lẳng ra hơn một trượng, bốn gã còn lại thì ngã cả xuống đất. Quách Tĩnh sử dụng chính là thuật đánh vật chính tông của người Mông Cổ chẳng qua có căn cơ võ công, kinh lực chân tay mạnh mẽ dị thường, thử hỏi tám gã đại hán làm sao địch nổi? Phía ngoài vương trướng của Hốt Tất Liệt có một đội thân binh ngàn tên, người người đều giỏi thuật đánh vật, nhìn thủ pháp lợi hại của Quách Tĩnh đánh ngã cùng lúc tám hảo thủ trong quân, thần kỹ chưa từng thấy, thì không hẹn cùng đồng thanh reo hò.

Quách Tĩnh ôm quyền lắc lắc, cầm mũ xoay một vòng tung lên trời, đó là nghi thức đáp tạ người xem khi đô vật thắng trận, quan

binh lại hoan hô như sấm. Tám gã đại hán lồm cồm bò dậy, sững sờ nhìn Quách Tĩnh, chưa biết nên xông vào hay là rút lui.

Quách Tĩnh bảo Dương Quá:

- Đi thôi!

Chỉ nghe tiếng tù và nổi lên dồn dập, đội quân ngàn tên chạy qua chạy lại, thì ra Hốt Tất Liệt điều động binh mã vây chặt Quách Tĩnh và Dương Quá thành nhiều lớp. Quách Tĩnh thâm kinh ngạc, nghĩ: “Hai người đâu có bản lĩnh thông thiên, làm sao thoát được trùng vây quân mã? Không ngờ để đối phó với một mình ta, Hốt Tất Liệt lại “hưng sư động chúng” (điều động quá nhiều binh mã). Lo Dương Quá khiếp sợ, Quách Tĩnh giữ vẻ mặt thản nhiên như không, nói:

- Hai ta có khoái mã, chỉ cần xông lên, đoạt lấy hai tấm khiên, đề phòng quân địch bắn ngựa.

Rồi ghé tai nói nhỏ:

- Đầu tiên chạy về hướng nam, sau đó ngoặt lên phía bắc.

Dương Quá ngăn người: “Thành Tương Dương ở mạn nam, tại sao lại chạy về phía bắc? À phải, binh mã của Hốt Tất Liệt tập trung ở mạn nam, đề phòng hai người chạy về thành Tương Dương, nên mạn bắc tất nhiên bỏ trống. Đầu tiên chạy về hướng nam, sau đó ngoặt lên phía bắc, làm cho quân địch bất ngờ, trở tay không kịp, như thế mới thừa cơ vượt được vòng vây. Mình phải ngăn Quách Tĩnh lại bằng cách nào đây?”

Dương Quá đang nghĩ, thấy từ trong vương trướng của Hốt Tất Liệt có mấy bóng người lao ra chặn hậu, tiếp đến tiếng loong coong rền rĩ, đồng luân và thiết luân đã bay về phía hai con ngựa, chính là Kim Luân pháp vương ra tay ngăn chặn hai người thoát thân. Quách Tĩnh thấy thế bay của song luân quá cương mãnh, không dám giơ tay bắt, vội cúi đầu, hai tay ấn cổ hai con ngựa, hai con ngựa quì chân trước xuống, song luân vừa vạn bay qua đầu ngựa, lượn một vòng trong không trung, trở về tay Kim Luân pháp vương. Trong giây lát ấy Ni Ma Tinh và Doãn Khắc Tây đã chạy tới trước mặt hai người. Kim Luân pháp vương và Tiêu Tương Tử cũng lao tới, bốn kẻ vây tròn lấy hai người.

Kim Luân pháp vương, Tiêu Tương Tử đều là đệ nhất cao thủ, khi động thủ với người quyết không ỷ đông thủ thắng, nhưng Quách Tĩnh võ công quá mạnh, mỗi người kia đều muốn được phong danh hiệu “Đệ

Nhất dũng sĩ Mông Cổ” chỉ sợ kẻ bên cạnh đoạt trước, chỉ thấy bạch quang, hoàng quang loang loáng, bốn người đều đã cầm binh khí trong tay. Kim Luân pháp vương cầm kim luân, Doãn Khắc Tây cầm ngọn nhuyễn tiên đính vàng ngọc, Tiêu Tương Tử cầm cây can bồng giống như cây gậy đưa đám, binh khí của Ni Ma Tinh cổ quái nhất, là một cây linh xà đoản tiên (roi ngắn), cứ thò thò thụt thụt trong tay hấn như lưỡi con rắn.

Quách Tĩnh nhìn dáng chạy và thủ pháp rút binh khí, thấy trong bốn người ấy, Doãn Khắc Tây tựa hồ võ công kém hơn, liền vung song chưởng đánh trước mặt Tiêu Tương Tử. Tiêu Tương Tử chọc cây can bồng vào lòng bàn tay Quách Tĩnh. Quách Tĩnh thấy đầu cây can bồng bịt sắt màu trắng, buộc một sợi dây màu trắng, giống như cây gậy mà người con trai chống khi đưa tang, đoán người này võ công cao thâm, binh khí sử dụng cổ quái, tất có chỗ đặc dị, tay phải bèn chuyển hướng, dùng chiêu “Thần long bãi vĩ” chộp lấy cái kim tiên của Doãn Khắc Tây. Doãn Khắc Tây đang định ra đòn, thì đầu cái kim tiên đã nằm trong tay đối phương, bèn thuận theo đà kéo của đối phương mà lao cả thân mình tới bên Quách Tĩnh, tay trái đã loang loáng một mũi chủy thủ. Chiêu này lấy công làm thủ, là một tuyệt chiêu trong mười tám tiểu cầm nã thủ.

Quách Tĩnh thốt lên “Hảo!” hai tay cùng thi triển cầm nã thủ, tay phải vẫn nắm cái kim tiên không buông, tay trái thì đoạt chủy thủ. Lúc này tay phải đoạt binh khí trong tay phải của đối phương, tay trái đoạt binh khí trong tay trái đối phương, hai tay đã thành cái thế bắt chéo nhau. Mũi chủy thủ của Doãn Khắc Tây đâm tới, kẻ địch không thể không buông cái kim tiên để tránh mũi dao, ai ngờ kẻ địch đoạt luôn cả chủy thủ.

Lúc ấy kim luân của Pháp vương và cây can bồng của Tiêu Tương Tử đồng thời đánh tới. Quách Tĩnh giật cái kim tiên không được, quát to một tiếng, một luồng canh khí từ cái kim tiên truyền sang. Ngực Doãn Khắc Tây như bị giáng một nhát búa, mắt nổ đom đóm, miệng hộc ra một ngụm máu tươi. Quách Tĩnh đã buông cái kim tiên, đưa tay về chống đỡ. Doãn Khắc Tây tự biết mình bị thương không nhẹ, chậm rãi lùi ra xa, ngồi xuống đất vận khí đan điền, không để thổ huyết thêm.

Bọn Kim Luân pháp vương, Tiêu Tương Tử, Ni Ma Tinh thấy Quách Tĩnh vừa vào trận đã đả thương Doãn Khắc Tây, đều vừa mừng vừa lo, mừng vì bớt được một kẻ tranh giành danh hiệu “Đệ nhất

dũng sĩ Mông Cổ”, lo vì Quách Tĩnh lợi hại như thế, e rằng mình cũng bị hạ thủ. Thế là ba người không dám mạo hiểm tấn công, thủ giữ môn hộ thật nghiêm.

Quách Tĩnh kiến chiêu chiết chiêu, quan sát kỹ binh khí đặc dị của Tiêu Tương Tử và Ni Ma Tinh. Cây can bồng rõ ràng được rèn bằng thép tinh, nhưng ngoài sức nặng và vẻ chắc chắn, nhất thời chưa biết còn có gì lạ hay không. Binh khí hình rắn của Ni Ma Tinh thì hết sức cổ quái, y như một con rắn độc, thân rắn uốn lượn mềm mại, dính theo vô số viên bi nhỏ bằng sắt, đầu rắn đuôi rắn đều nhọn hoắt. Lợi hại nhất là khi thân rắn uốn lượn, thì không thể đoán biết đầu rắn đuôi rắn chọc về hướng nào, chỉ thấy ngọn thiết xà đoản tiên trong tay Ni Ma Tinh chọt bay vọt lên, chọt bò ngoằn ngoèo bên dưới, biến ảo đa đoan, linh động vạn trạng. Quách Tĩnh hồi xưa từng thấy chiêu số cây xà trượng của Âu Dương Phong, quái xà trên đầu cây trượng là rắn thật, mà là rắn cực độc, còn binh khí hình rắn của Ni Ma Tinh dù lợi hại, nhưng là vật vô tri, xuất chiêu thu chiêu nhất định phải có qui củ khả tầm, nên chỉ có Kim Luân pháp vương là đáng gờm nhất.

Bốn người trao đổi mấy chiêu, bỗng nghe một người gầm lên như hổ, hùng dũng bước tới, sừng sững như một con trâu mộng, chính là Mã Quang Tá. Y cầm một cây côn bằng đồng vừa thô vừa dài, từ phía sau lưng Ni Ma Tinh bổ xuống đầu Quách Tĩnh. Bốn vị cao thủ đang giao đấu hăng say, ai nấy nghiêm thủ môn hộ, tuyệt không có sơ hở nào. Chưởng phong của Quách Tĩnh, kim luân của Pháp vương, cây can bồng của Tiêu Tương Tử, cây thiết xà của Ni Ma Tinh đan nhau qua lại, thành một lưới lực. Cây côn của Mã Quang Tá giáng xuống, chạm vào lưới lực của bốn đại cao thủ kia, tuy vô thanh vô tức, song cây côn bị hất ngược lên. Mã Quang Tá cảm thán không ổn, quát to một tiếng, dồn lực ra hai cánh tay, ghìm cây côn giữa không trung, chỉ như thế mà máu tươi đã chảy thành dòng ở hai hổ khẩu. Y kêu to:

- Tà môn, tà môn!

Rồi vận kinh, lại đánh mạnh xuống.

Kim Luân pháp vương đối diện với Mã Quang Tá, biết đòn này giáng xuống, Mã Quang Tá sẽ khốn khổ, lão ta chỉ nhếch mép cười. Dương Quá nhìn rõ, biết Mã Quang Tá khỏe như vâm, song võ công chưa bằng một thành của Quách Tĩnh, y xuất thủ cương mãnh thế kia, nếu Quách Tĩnh sử dụng “Hàng long thập bát chưởng” chính diện đối địch, thì Mã Quang Tá còn gì mạng sống? Dù Quách Tĩnh không hạ

độc thủ, song đụng phải binh khí của Kim Luân pháp vương và Ni Ma Tinh, thì Mã Quang Tá thể nào cũng thụ thương, Dương Quá cảm mến gã hộ pháp chất phác, ngốc nghếch, từng mấy lần bênh vực chàng, thấy cây côn của y giáng xuống tất bị họa, bèn gọi to:

- Mã Quang Tá, tiếp chiêu!

Chàng đâm một nhát kiếm tới sau lưng Mã Quang Tá. Mã Quang Tá ngẩn ra, cây côn sững lại giữa không trung, ngạc nhiên nói:

- Dương huynh đệ, sao huynh đệ lại động thủ với ta?

Dương Quá nói:

- Đại ca ngốc lắm, vẫn chưa hiểu hay sao? Mau lùi ra xa nào!

Trường kiếm rung động, chàng đâm liên mấy nhát, khiến Mã Quang Tá chân tay luống cuống, liên tiếp thoái lui. Mã Quang Tá chân dài và to, mỗi bước rộng bằng hai bước của người thường, lùi hơn mười bước, đã cách xa hẳn chỗ Quách Tĩnh. Mã Quang Tá thấy kiếm quang cứ loang loáng trước mặt, phải toàn lực chống đỡ cũng không còn thời gian để nghĩ xem vì sao Dương Quá đột nhiên lại công kích y.

Dương Quá chờ Mã Quang Tá lùi thêm vài bước nữa, mới chĩa mũi kiếm xuống đất, nói nhỏ:

- Mã đại ca, đệ vừa cứu mạng đại ca đó, đại ca có biết hay không?

Mã Quang Tá nói to:

- Cái gì?

Dương Quá nói nhỏ:

- Đại ca nói khê thôi, đừng để bọn họ nghe thấy.

Mã Quang Tá trợn mắt, hỏi:

- Vì sao? Ta không sợ Quách Tĩnh.

Lời y vang to, đối với y, đó chỉ là giọng nói bình thường nhưng người nghe tưởng chừng y quát lên vậy. Dương Quá nói:

- Được rồi, đại ca đừng nói nữa, hãy nghe đệ nói đây.

Mã Quang Tá gật gật đầu. Dương Quá nói:

- Quách Tĩnh biết sử dụng yêu pháp, chỉ cần miệng niệm thần chú, là có thể lấy đầu kẻ khác, đại ca tránh xa ra thì hơn.

Mã Quang Tá trợn tròn hai mắt, bán tín bán nghi.

Dương Quá có ý cứu mạng Mã Quang Tá, nghĩ bụng nếu bảo Quách Tĩnh võ công cao cường, thì Mã Quang Tá sẽ không chịu thua,

song nếu bảo Quách Tĩnh biết yêu pháp, quá nửa là Mã Quang Tá sẽ tin, lại nói:

- Đại ca giáng một côn xuống đầu hắn, côn chưa chạm vào đầu đã bật ngược lên, chẳng cổ quái lắm sao? Gã người Hồ buôn châu báu võ công rất lợi hại, vì sao vừa xuất thủ đã bị hắn đả thương?

Mã Quang Tá đã tin bẫy, tám phần, lại gật gật đầu, nhìn về phía Kim Luân pháp vương, Tiêu Tương Tử.

Dương Quá đoán y đang nghĩ gì, nói:

- Lão hòa thượng vẽ bùa, trao bùa cho Tiêu Tương Tử và gã lùn, có bùa thì không sợ yêu pháp. Lão ta có cho đại ca lá bùa nào hay không?

Mã Quang Tá đáp:

- Không hề.

Dương Quá nói:

- Thấy chưa, lão trọc khốn kiếp không đáng là bằng hữu, lão ta cũng không cho đệ, trở về chúng ta sẽ tính sổ với lão ta.

Mã Quang Tá nói:

- Đúng thế, vậy chúng ta phải làm sao?

Dương Quá nói:

- Hai ta tụ thủ bàng quan, tránh càng xa bọn họ càng tốt.

Mã Quang Tá nói:

- Dương huynh đệ là người tốt, đa tạ huynh đệ nói cho ta biết.

Đoạn chống cây côn, từ xa quan sát nhóm Quách Tĩnh bốn người giao đấu.

Quách Tĩnh lúc này thi triển tuyệt học võ lâm “Hàng long thập bát chưởng”. Ba người kia vây chặt xung quanh, nghĩ rằng Quách Tĩnh nội lực thâm hậu đến mấy, cũng không thể cầm cự lâu dài. Họ không biết ngót hai chục năm nay Quách Tĩnh chăm luyện “Cửu Âm chân kinh”, ban đầu chân lực không hiển lộ, sau vài chục chiêu, kinh lực của “Hàng long thập bát chưởng” chột mạnh chột yếu, chột nả chột thu, đang chí cương lại sinh ra chí nhu, là thần công mà ngay cả Hồng Thất Công năm xưa cũng chưa lĩnh ngộ được. Quách Tĩnh dùng nó đương đầu với ba đại cao thủ, không những không núng thế, mà còn có thể nhắm chỗ sơ hở của đối phương mà phản kích, càng đấu càng thanh thoát tự nhiên.

Dương Quá đứng ngoài quan sát, thán phục vô cùng. Trong tòa cổ

mộ, chàng từng luyện “Cửu Âm chân kinh” nhưng không có người chỉ dẫn, không biết chân kinh thần kỳ đến thế. Chàng bèn dùng công quyết chân kinh ấn chứng chưởng pháp của Quách Tĩnh, tức thì ngộ ra không ít quyền lý vô cùng ảo diệu, lòng thầm ghi nhớ, quên bằng mỗi huyết hải thâm cừu và ý định đẩy Quách Tĩnh vào tử địa.

Võ công của Kim Luân pháp vương vốn ngang ngửa với Quách Tĩnh, Quách Tĩnh tuy có được không ít kỳ ngộ, song Kim Luân pháp vương lớn hơn hai mươi tuổi, cũng tức là có công lực nhiều hơn hai chục năm, hai người nếu đơn đả độc đấu, ngoài ngàn chiêu vẫn khó phân thắng bại. Lại thêm hai cao thủ Tiêu Tương Tử và Ma Tinh trợ lực, pháp vương thủ thắng vốn không khó, nhưng “Hàng long thập bát chưởng” của Quách Tĩnh quả thật uy lực quá mạnh, cộng với chưởng pháp có vận dụng “Thiên Cang Bắc Đẩu trận pháp” của phái Toàn Chân, một người mà như biến thành bảy, ngay từ đầu lại đả thương Doãn Khắc Tây, ba đối thủ trước lo giữ mình, không dám phóng tay công kích, nên tuy Quách Tĩnh lấy một địch ba, cũng vẫn ngang ngửa.

Lại đấu thêm mấy chục chiêu, kim luân của Pháp vương, đoán xà tiên của Ni Ma Tinh dần dần phát huy uy lực. Quách Tĩnh nghĩ: “Cứ đà này, cuối cùng mình sẽ không địch nổi. Quá nhi đấu với gã hộ pháp đằng kia, gã đó võ công tầm thường, mình phải nhanh chóng hội hợp với Quá nhi để tìm đường thoát thân”. Bốn người toàn lực quyết đấu, không để mắt, nên không biết rằng Dương Quá và Mã Quang Tá ở ngoài xa hơn mười trượng chỉ xem họ giao đấu.

Bỗng nghe một tiếng thét lạ, cây can bồng của Tiêu Tương Tử từ trên không bổ xuống. Quách Tĩnh nghiêng người né tránh, đột nhiên thấy trước mặt ám đen, từ đầu cây can bồng phun ra một luồng khói đen, mũi ngửi thấy mùi tanh lợm giọng, đầu óc hơi choáng váng. Quách Tĩnh biết là cây can bồng chứa chất độc, vội lùi lại. Tiêu Tương Tử thấy đối phương rõ ràng đã hít phải chất cực độc phả ra từ cây can bồng của hắn, mà lại không ngắt đi, thì không khỏi kinh hãi, nghĩ: “Dầu là mãnh thú như sư tử, hổ báo, hít phải “Độc sa thiềm thừ” của ta cũng ngắt đi liền, đằng này hắn không sao, kỳ lạ thật”. Hắn lại xông tới, phóng “Độc sa thiềm thừ” một lần nữa.

Tại hoang sơn tỉnh Hồ Nam năm nào, Tiêu Tương Tử đang luyện công, từng nhìn thấy một con cóc từ trong cối quan tài thủng phun ra chất “Độc sa thiềm thừ” làm cho một con mãng xà lớn trúng độc quần quai. Thế là Tiêu Tương Tử bắt cóc, lấy chất độc dịch, chế luyện thành “Độc sa thiềm thừ”, giấu vào trong lòng cây can bồng. Đuôi cây

gậy có chốt, chỉ cần ấn ngón tay một cái, chất “Độc sa thiềm thừ” sẽ phun ra, từ trên phun xuống, uy lực càng mạnh. Hắn đã từng thử dùng mấy lần đối phó với mãnh thú, mãng xà, đều hiệu nghiệm tức thời. Không ngờ Quách Tĩnh nội lực thâm hậu, lại đủ sức kháng ngự chất kịch độc.

Kim Luân pháp vương và Ni Ma Tinh tuy không ở phía chính diện, chỉ hít sơ sơ một chút khí “Độc sa thiềm thừ”, đã tức ngực nôn nao, vội chạy ra xa. Tiêu Tương Tử đã nhét giải dược vào trong mũi, xông qua lớp khói đen mà truy kích. Quách Tĩnh giáng một chưởng “Kiến long tại điền” vào đầu gối hắn. Tiêu Tương Tử đưa cây can bồng đỡ gạt, chưa kịp phóng độc đã bị chưởng lực đẩy văng ra xa năm thước.

Quách Tĩnh thấy cây thiết đoản xà của Ni Ma Tinh ở gần bèn sử chiêu “Tiềm long vật dụng” đánh ra. Ni Ma Tinh vội giơ cây thiết đoản xà gạt đi, tay phải hắn nắm đuôi rắn, tay trái cầm đầu rắn, giơ lên ngang ngực chống đỡ. Đâu ngờ lực của chưởng này không nhắm vào giữa ngực, tuy lòng bàn tay Quách Tĩnh đối diện với giữa ngực hắn, mà là tỏa ra xung quanh. Ni Ma Tinh giơ ngang ngực đỡ, không thấy gì, biết là nguy hiểm, thì mặt và bụng dưới đã cảm thấy chưởng lực, may nhờ thân hình lùn tịt, hành động mau lẹ, vội nhào người xuống đất mà lăn mấy vòng ra ngoài như một trái cầu.

Quách Tĩnh thấy có thể thừa dịp, gọi to:

- Quá nhi, đi thôi!

Đoạn nhảy mấy bước ra chỗ trống. Kim Luân pháp vương thấy Quách Tĩnh thoát khỏi vòng vây, liền lao tới. Sau lưng Quách Tĩnh cách binh tướng Mông Cổ chỉ vài trượng, mười mấy cây giáo dài chĩa tua tủa về phía mình. Quách Tĩnh hai tay gạt giáo, chop hai tên binh sĩ ném về phía Kim Luân pháp vương, nói:

- Đón lấy này!

Kim Luân pháp vương nếu giơ tay đón, tất Quách Tĩnh sẽ chạy xa hơn, lão ta bèn nghiêng người, dùng vai trái hất một cái, làm cho hai tên lính bay đi hơn một trượng, rồi lao theo Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh biết rằng chỉ cần đánh lại một chiêu, sẽ lập tức bị Kim Luân pháp vương bám riết, chỉ sau vài chiêu, Ni Ma Tinh và Tiêu Tương Tử lại xông đến, lúc ấy thật khó bề thoát đi, bèn đoạt hai cây giáo dài mà đâm về phía sau. Quách Tĩnh chân không dừng bước, sau lưng lại như có con mắt thứ ba, một mũi giáo đâm vai phải, một

mũi giáo đâm vào ngực Kim Luân pháp vương, kinh lực rất mạnh. Kim Luân pháp vương vội lảng kim luân ra, keng keng hai tiếng, hai mũi giáo cùng gãy, nhưng khi nhìn Quách Tĩnh thì thấy đã lẩn vào trong quân Mông Cổ.

Quân Mông Cổ phụng mệnh Hốt Tất Liệt, xếp thành nhiều lớp dày đặc bên ngoài vương trưởng để bắt sống Quách Tĩnh, lúc này để Quách Tĩnh xông vào giữa trận, binh tướng bắt không nổi, giết chẳng xong, chỉ nghe gươm giáo va nhau, tiếng hô hoán vang động, chỉ cản trở bọn Kim Luân pháp vương ba người truy kích mà thôi.

Quách Tĩnh ẩn mình trong quân mã, giống như vào rừng dày, xem ra còn dễ thoát thân hơn ở chỗ trống trải. Sau vài cái nhún, Quách Tĩnh vọt tới trước ngựa một tên bách phu trưởng, kéo hẳn xuống ngựa, vọt lên yên, xông xáo ngang dọc, đột nhiên vòng ra phía sau, phi ngựa thật nhanh, miệng huýt sáo. Con ngựa quý hãn huyết đứng đằng xa, nghe tiếng chủ gọi, phóng đến như bay.

Dương Quá ở xa nhìn con hãn huyết phóng qua trước mặt chàng về phía Quách Tĩnh, thầm kêu “Hồng mất!” Chàng nghĩ chỉ cần Quách Tĩnh cưỡi trên lưng con ngựa quý hãn huyết, thì Hốt Tất Liệt có tập trung binh mã khắp thiên hạ, cũng không thể đuổi kịp. Trong lúc gấp gáp, chàng chợt kêu to:

- Ối, đau quá trời!

Rồi lão đảo chực ngã, miệng nói nhỏ với Mã Quang Tá:

- Đừng nói gì cả, mau tránh ra, càng xa càng tốt!

Tiếng kêu đau vận khí từ đan điền, tuy trong đám quân tạp loạn, Quách Tĩnh ắt nghe thấy, tất sẽ đến cứu, nếu Mã Quang Tá đứng bên cạnh, không chừng sẽ bị quách Tĩnh cho một chưởng chết tươi. Mã Quang Tá rất chịu nghe lời Dương Quá, tuy chưa hiểu dụng ý của chàng, song vẫn chạy về phía vương trưởng.

Quách Tĩnh nghe tiếng kêu của Dương Quá, quả nhiên nôn nóng, không đợi con hãn huyết chạy tới, đã lập tức quay đầu ngựa lại xông vào trận, phóng đến chỗ Dương Quá. Kim Luân pháp vương đã hiểu ý Dương Quá, để cho Quách Tĩnh lướt qua bên cạnh, không ngăn cản, rồi quay mình chặn đường rút của Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh phi ngựa đến trước mặt Dương Quá, gọi:

- Quá nhi, sao thế?

Dương Quá giả bộ lão đảo, nói:

- Gã đại hán không phải địch thủ của tiểu điệt, nhưng chẳng hiểu

vì sao tiểu diệt vừa vận chân lực, liền có luồng khí dội ngược, đan điền đau nhói như bị dao đâm.

Câu nói dối này không có điểm nào sơ hở, Mã Quang Tá võ công tầm thường, y vừa đánh một côn, Quách Tĩnh đã nhận biết, Dương Quá nếu bảo bị y đả thương, Quách Tĩnh sẽ sinh nghi, nhưng bảo là chàng vận khí bị dội ngược, thì nhìn bề ngoài không tài gì thấy được. Huống hồ đêm trước Quách Tĩnh đã tưởng lầm Dương Quá luyện công bị tẩu hỏa, vừa rồi kịch đấu, nội thương lại tái phát, cũng là chuyện thường.

Quách Tĩnh thấy chàng tay trái đặt ở bụng dưới, trán vã mồ hôi, thương thế hẳn không nhẹ, vội nói:

- Mau ngồi sau lưng ta, ta đưa ngươi thoát đi.

Dương Quá giả bộ nói:

- Quách bá bá cứ thoát đi, tính mạng diệt nhi không đáng gì, Quách bá bá mới là rường cột của thành Tương Dương. Quân dân đều trông cậy vào một mình Quách bá bá.

Quách Tĩnh nói:

- Ngươi vì ta mà đến, làm sao ta có thể bỏ ngươi lại? Mau mau lên ngựa.

Dương Quá chân chừ do dự, Quách Tĩnh cúi xuống kéo chàng lên sau lưng mình, thì con ngựa bị trúng nhiều mũi tên, hí lên đau đớn, gục xuống chết. Quách Tĩnh trong đời trải bao phen hung hiểm, tình thế càng nguy cấp, dũng khí càng gia tăng, bình tĩnh ứng phó, nói:

- Quá nhi, đừng sợ, chúng ta nhất định thoát khỏi chốn này.

Đoạn đứng thẳng người dậy, cõng Dương Quá chạy về phía bắc.

Lúc này Kim Luân pháp vương, Ni Ma Tinh, Tiêu Tương Tử lại đánh tới. Quách Tĩnh nhìn bốn phía quân mã dồn lại, vòng vây siết chặt hơn lúc trước. Dưới lá đại kỳ bên vương tướng, Hốt Tất Liệt tay bưng bát rượu, đứng quan chiến cùng với một hòa thượng, giơ tay chỉ chỉ trỏ trỏ, rõ ràng nắm chắc phần thắng, thần tình cực kỳ đắc ý.

Quách Tĩnh quát to một tràng, cõng Dương Quá lao về phía Hốt Tất Liệt, chỉ sau vài lần nhấp nhô đã tới gần trước mặt. Thân binh hộ vệ hai bên cả kinh, mười mấy người chĩa đao, giáo dài ngăn chặn. Quách Tĩnh chưởng phong ù ù, một thân binh bị chưởng lực hất văng ra xa, chỉ vài bước nữa là chưởng lực có thể đánh tới chỗ Hốt Tất Liệt. Bọn thân binh liền chết cản đường, song địch sao nổi thần dũng của Quách Tĩnh? Kim Luân pháp vương thấy nguy cấp, phóng kim luân

tới đầu Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cúi đầu tránh, chân vẫn không dừng bước.

Dương Quá nghĩ: “Nếu Quách Tĩnh tóm được Hốt Tất Liệt, quân Mông Cổ tất ném chuột sợ vỡ lọ quý, phải để Quách Tĩnh thoát thân. Mình chưa hạ thủ, còn đợi khi nào?” Nhưng lại lên tiếng hỏi:

- Quách bá bá, phụ thân diệt nhi quả là tội ác quá lớn, Quách bá bá không thể không giết ư?

Quách Tĩnh sững lại, lúc này đâu có thời gian suy nghĩ, thuận miệng đáp luôn:

- Phụ thân ngươi nhận giặc làm cha, phản quốc hại dân, người người đều căm hận, muốn trừ bỏ.

Dương Quá nói:

- Được.

Thế là chàng không còn do dự gì nữa, giơ thanh Quân tử kiếm lên, đâm vào gáy Quách Tĩnh.

Đột nhiên một đạo bạch quang loáng qua trước mắt, một cây can bồng gạt kiếm của chàng đi. Dương Quá nhìn, thấy đó là cây can bồng của Tiêu Tương Tử, kinh ngạc nghĩ: “Mình đâm Quách Tĩnh, sao hắn lại ngăn cản? À phải rồi, nếu Quách Tĩnh chết bởi kiếm của ta, thì danh hiệu “Đệ nhất dũng sĩ Mông Cổ” sẽ thuộc về ta. Hừm, ta giết Quách Tĩnh là để báo thù cho cha, chứ thứ hư danh kia, ta đâu có thiết?” Chàng đâm nhanh mấy nhát, đánh bật cây can bồng của Tiêu Tương Tử, rồi thu kiếm về, lại đâm sau lưng Quách Tĩnh. Tiêu Tương Tử lại dùng cây can bồng gạt ra.

Lúc này Quách Tĩnh mãi dùng chưởng lực đối phó với kim luân của Pháp vương và thiết đoản xà của Ni Ma Tinh, không hề biết Dương Quá đang giở trò ma sau lưng mình, cứ ngỡ chàng đang dốc lực chống chọi Tiêu Tương Tử, nói:

- Cẩn thận, cây can bồng của hắn có thể phóng độc.

Kim Luân pháp vương và Ni Ma Tinh đối diện với Quách Tĩnh, nhìn rõ, thấy Dương Quá hai lần sắp đắc thủ, đều bị Tiêu Tương Tử gạt ra, bèn đồng thanh quát:

- Tiêu Tương Tử, giở trò gì vậy?

Tiêu Tương Tử cười nham hiểm, vung cây can bồng đánh Quách Tĩnh, Quách Tĩnh nghiêng mình né tránh. Dương Quá lần thứ ba định hạ độc thủ, Tiêu Tương Tử lại dùng cây can bồng gạt trường

kiếm của chàng. Quách Tĩnh lo Dương Quá đang bị nội thương, sợ chàng không chống nổi cây can bồng, bèn đánh về phía sau, vào ngực Tiêu Tương Tử, một chưởng. Tiêu Tương Tử vội thoái lui mấy bước.

Lúc này Dương Quá không còn ai ngăn cản, lại giơ kiếm đâm vào gáy Quách Tĩnh. Nào ngờ Tiêu Tương Tử sợ Dương Quá đắc thủ, vừa thoái lui đã chọc cây can bồng tới yếu huyệt sau lưng chàng, buộc chàng phải thu kiếm về tự cứu mình trước đã. Quách Tĩnh hữu chưởng đang tử đấu với nội lực thượng thừa của Kim Luân pháp vương, phát hiện mình và Dương Quá cùng ngộ hiểm, thì không nghĩ đến mình, mà quay lại cứu Dương Quá trước, tả chưởng sử chiêu “Thần long bãi vĩ”, đánh trúng cây can bồng, khiến Tiêu Tương Tử toàn thân nóng bừng, bộ mặt lạnh bỗng chốc đỏ tía.

Đúng lúc ấy, Ni Ma Tinh lặn đến, thiết xà đánh ra, đầu rắn đã chạm đến sườn trái Quách Tĩnh. Nội kinh toàn thân của Quách Tĩnh có bảy thành đang đối phó với Kim Luân pháp vương, ba thành đánh bật cây can bồng của Tiêu Tương Tử, không còn gì chống đỡ thiết xà. Trong cơn nguy cấp, sườn trái bỗng co vào nửa thước, coi như tránh được đòn lợi hại nhất, song đầu rắn cũng đâm ngập vào bên sườn mấy tấc.

Quách Tĩnh vận khí, dùng cơ nhục đẩy ra, để đầu rắn không đâm sâu thêm được, đồng thời tung cước đá Ni Ma Tinh lộn đi vài vòng. Ni Ma Tinh thấy thiết xà đâm trúng chỗ yếu hại, chiêu này chắc chắn lấy mạng Quách Tĩnh, danh hiệu vinh quang “Đệ nhất dũng sĩ Mông Cổ” đã sắp thuộc về hắn, hắn cả mừng, không ngờ đối phương lại có công phu lợi hại, cú đá của Quách Tĩnh trúng ngực, làm gãy luôn ba đở xương sườn của hắn.

Tiêu Tương Tử và Ni Ma Tinh cùng lúc bị đánh bại, song Kim Luân pháp vương thì thừa cơ đẩy chưởng lực tới. Quách Tĩnh sườn trái đã thủng khí môn, không thể tiếp tục chống chọi, chí cảm thấy một luồng đại lực bài sơn đảo hải ập tới, nếu vận sức chống đỡ sẽ bỏ mạng tại chỗ, đành xuôi tay, dùng nội công thượng thừa hơn hai mươi năm của thân mình tiếp nhận chiêu này, người lão đảo hộc ra một ngụm máu tươi. Mạng tuy nguy cấp, Quách Tĩnh vẫn còn lo cho Dương Quá, nói:

- Quá nhi, mau đi lấy ngựa, ta chặn địch cho ngươi.

Dương Quá chính mắt thấy Quách Tĩnh liều mạng cứu chàng, máu nóng bỗng trào dâng, còn nghĩ gì đến thù cũ? Chàng nghĩ: “Quách bá bá tình nghĩa sâu nặng, nếu ta không lấy mạng mình để

cứ mạng Quách bá bá, thì sống trên thế gian cũng uống”. Chàng bèn từ trên lưng Quách Tĩnh nhảy xuống đất, múa thanh kiếm Quân tử thành một vòng kiếm hoa bảo vệ Quách Tĩnh, thế như mãnh hổ, chiêu nào cũng là chiêu liều chết. Kim Luân pháp vương và Tiêu Tương Tử ngấn cả ra, gọi:

- Dương Quá, người làm gì vậy?

Dương Quá không trả lời, đâm Kim Luân pháp vương một kiếm, mũi kiếm rung rung, lại đâm Tiêu Tương Tử một nhát. Hai người kia thấy mắt chàng đỏ ngầu, thần tình đại dị, bất giác lùi hai bước, cho rằng Dương Quá muốn danh hiệu vinh quang “Đệ nhất dũng sĩ Mông Cổ”, độc chiếm công lao giết chết Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh nói:

- Quá nhi đừng lo cho ta, hãy mau thoát đi.

Dương Quá nói:

- Quách bá bá, là diệt nhi hại bá bá, hôm nay diệt nhi sẽ cùng chết với Quách bá bá.

Kiếm quang loang loáng, chàng chỉ bảo vệ Quách Tĩnh, không nghĩ gì đến sự an nguy của mình.

Kim Luân pháp vương và Tiêu Tương Tử nhất tề vung binh khí tấn công Quách Tĩnh. Nhưng kiếm chiêu của Dương Quá hết sức linh động, không để cho hai kẻ kia tới gần. Mấy ngàn binh mã Mông Cổ vây xung quanh, hò reo rầm trời, nhìn ba người ác đấu.

Quách Tĩnh luôn miệng giục Dương Quá mau thoát đi, nhìn chàng nhất mực bảo vệ cho mình, thì vừa nóng ruột, vừa cảm kích, xúc động nội thương, không gắng gượng được thêm, hai gối mềm đi, ngồi phệt xuống đất.

Ni Ma Tinh bị gãy ba dẻ xương sườn, vẫn cố nhịn đau, giờ thiết xà chậm rãi lại gần để giết Quách Tĩnh. Dương Quá đâm liền mấy nhát kiếm, cúi xuống xóc Quách Tĩnh lên lưng, xông ra ngoài. Chàng võ công vốn đã không bằng Kim Luân pháp vương, giờ lại còn thêm Quách Tĩnh, làm sao chịu nổi? Đấu vài hiệp nữa, xoẹt một cái, cánh tay trái của chàng bị kim luân của Pháp vương rạch một vết dài.